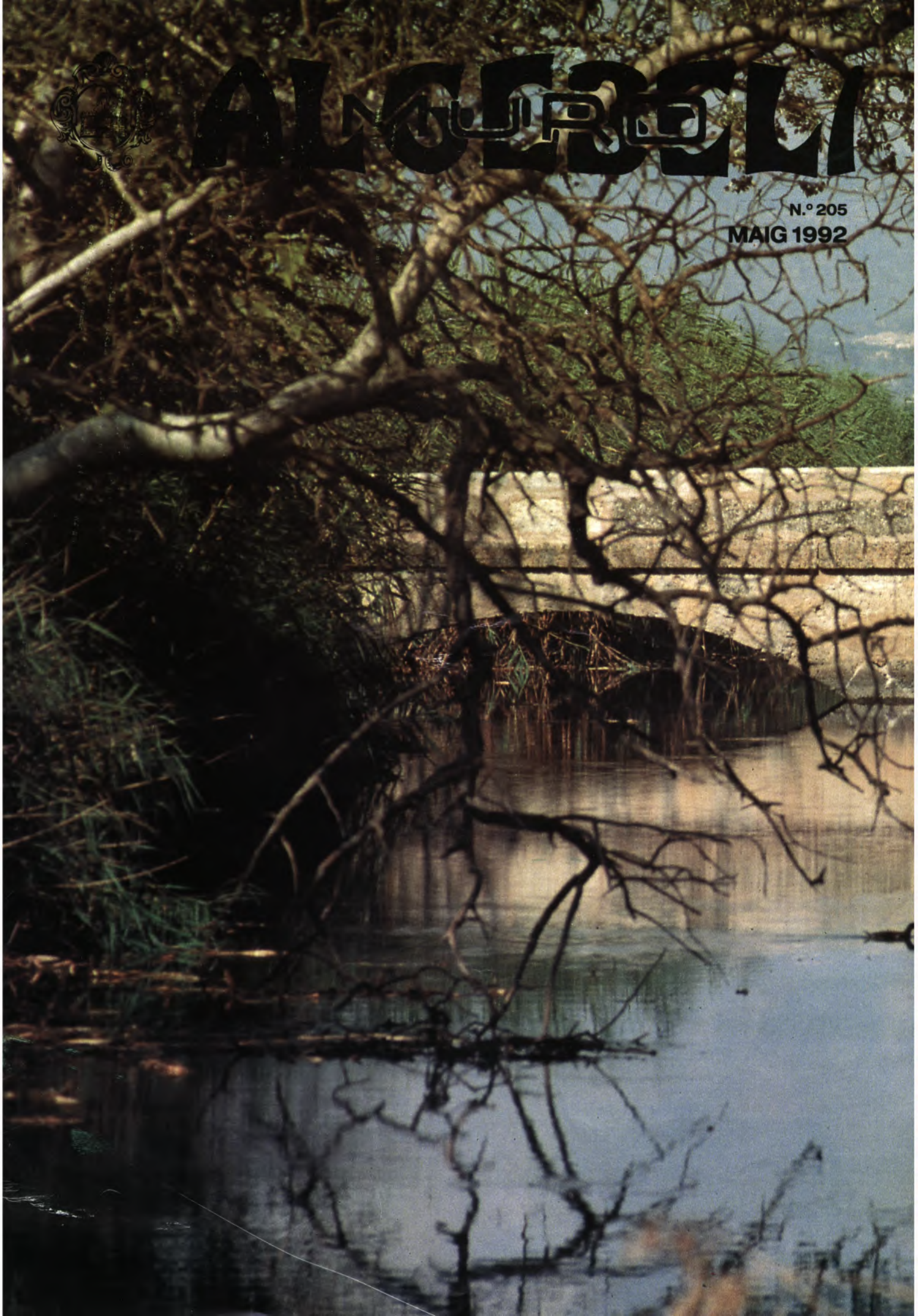

ALGERIE

N.° 205

MAIG 1992

¡¡més cada mes!!

CONSIGA LAS MAYORES VENTAJAS Y MEJORES CONDICIONES DOMICILIANDO SU NÓMINA EN BANCA MARCH.

- Los mejores Tipos de Interés para sus Créditos:

Crédito Nómina - BANCA MARCH
Crédito Garantía Personal
Crédito Vivienda
Crédito Hipotecario

- El mejor interés del mercado para sus ahorros:

Cuentas Corrientes, Cuentas de Ahorro, Cuentas
Ahorro-Vivienda, Imposiciones a plazo, etc...

- Le concedemos **gratuitamente** un seguro de
accidentes de 1.500.000 ptas.

- Tramitamos **gratuitamente** los expedientes de
jubilación, viudedad y orfandad.

- Domiciliación de pagos de recibos, impuestos, etc...

- Dinero al instante y con la máxima cobertura de
establecimientos y comercios:

TARJETAS 4 - B (**gratuita**), VISA ORO, VISA CLASSIC
(**gratuita el primer año**), y EUROP-ASSISTANCE-4 -B
(**seguro de servicio-asistencia para 2 vehículos,**
desde el km. 0, en todo el territorio nacional).

- Gane más dinero y pague menos impuestos con
FONMARCH, F. I. M.

- Asegure su futuro y obtenga la mayor desgravación
fiscal a través de PLAN DE PENSIONES-BANCA
MARCH.

- También podrá disponer de Cajas de Alquiler,
operaciones de Leasing, Compra-venta de valores,
cheques gasolina, etc.

Para información, teléfono **900 300 202**
o en cualquiera de nuestras oficinas.

BANCA MARCH

ALGEBELI
N.º 205

Maig
1992

Portada:

Foto cedida pel Parc Natural de
S'Albufera

Edita: Associació Cultural Algebelí
N.I.F. G.-075124219

Carrer Joan Carles I, 44-1.º
Ap. correus n.º 20

Informació telèfon: 537161

Director: Miquel Angel Campaner
Fornés. Consell de Redacció: Maria
Cerdó Gregori, Catina Ballester
Moragues, Jaume Ramis Sans, Antoni
Moragues Picó, Margalida Ramis
Fornés. Col·laboradors a aquest nú-
mero: Francesc Aguiló, Pere Fiol i
Tornila, Miquel Porquer Tugores,
Xesca Ensenyat, Miquel A. Bonnin,
Joan Julià Reynés, Policia Local de
Muro, Biel Perelló (Parc Natural de
S'Albufera), Pau Mateu i Vives, Juan
José Ferrer, Cati Serra, Toñita
Cladera, Bartomeu Martorell Bosch.
Laboratori B. i N.: Ar nau Vallespir i
Olvido García. Fotografies: Algebelí.

Dipòsit legal: PM 153/1983

Els articles publicats en aquesta revista
expressen únicament l'opinió dels seus autors

ALGEBELI

30

Aniversari
1962 - 1992
24 de Juny

La nostra feina

Deixant a un racó la idiomàtica
polèmica que aquests mesos ha re-
corregut pel nostre costat, passa-
rem a fer la feina que ens han as-
signat els anònims fulls escampats
pel poble.

Si fent una mica de memòria
vos costa recordar les festes de
Sant Joan d'aquests darrers anys,
intentarem "orientar-vos" amb els
pressupostos que es manejaven.
Aquests eren poc menys que in-
comparables amb els pressupos-
tos que tenien els municipis que
estan al mateix nivell que el de
Muro. El pressupost que tenia la
Comissió de Festes era, sens
dubte, directament proporcional
amb l'espectació i participació po-
pular, arribant a la màxima expres-
sió en la corba de creixement.
Suposant que els doblers pressu-
postaris destinats a les Festes de
Sant Joan d'aquest any minvin, les
corbes sofriran lleugeres varia-
cions, caient, per sota del normal
l'espectació, però augmentant,
sens dubte, la participació, ja que
es cercaran ofertes menys lucro-
ses i molt més populars.

Si comparam les nostres festes
amb les de menys pressupostos,
però molta més participació popu-
lar, ens adonarem que la Comissió
de Festes ens fa un favor, i l'únic
que hem de fer és estar-los agraïts.
Qui és capaç d'aixecar-se del llit a
les set del matí per anar a baixar un
pi? Qui és l'humà que aguanta qua-
ranta voltes d'un parell de joves co-
rrent, si l'únic que treuen és un mal
de cap de pronòstic reservat? Qui
és capaç d'aguantar tres cançons
ballant damunt Sa Plaça quan tot
el poble ben assegut aplaudeix el
teu bon gust ballant? Qui és vol ri-
dicular amb una gimkama popu-
lar on tothom riu damunt tu? Per a-
quests motius no podem menys
que donar l'enhorabona a la
Comissió de Festes.

Per acabar no podem deixar de
banda el gust que ha de passar la

gent. Tots sabem que a la immen-
sa majoria, el que li agrada no són
les festes en sí, ni tan sols lluir els
nous models per la plaça del poble,
sinó que el que de veritat li va de
gust és que siguin millors que les
dels pobles veïnats. D'aquesta ma-
nera, la darrera preocupació són els
actes culturals, que es repeteixi de
pintor tres anys seguits, no té la
mínima importància, ja que l'obra
varia. Aquest, el nostre poble, és
un poble eminentment agrícola
amb aquest aspecte, i darrerament
turístic, amb altres aspectes.
Tampoc no hi ha perquè recordar
els estudiants de l'Escola Municipal
de Música, per exemple, ni gent
que pugui actuar i fer-ho el més bé
possible, encara que sigui del nos-
tre poble, ja que l'únic que els do-
narem és feina.

Només amb aquestes paraules
creiem que la desorientació cultural
està aconseguida. Lluny de vanito-
sos propòsits crítics, aquesta ha
estat, és i serà la nostra feina.

Discrepam de la política d'exposicions

Entre els objectius marcats per
un Ajuntament en el terreny de les
arts plàstiques, creiem que hauria de
figurar la divulgació d'artistes mallor-
quins, sia de naixement, sia d'adop-
ció. Aquest no és el cas del pintor
que per tercer any consecutiu, i du-
rant les festes de Sant Joan, expo-
sarà a la Casa de Cultura.

Està bé que un cop donada a
conèixer la seva obra sien altres els
qui formin part d'un programa d'ex-
posicions, el qual hauria de satisfer
les demandes d'una comunitat,
sense limitar-se exclusivament ni al
localisme, ni a pressions determina-
des, si no, no entenem que un de-
terminat pintor tingui l'exclusiva.

Creim que dins la mesura de les
possibilitats, qualsevol manifestació
artística important s'ha d'incloure
dins un programa d'exposicions,
sense deixar-se influir per interes-
sos de petites minories que no be-
neficien a les majories.

Titelles “Els Tres Tranquils” una història de generositat

El passat divendres, 24 d'abril, la Biblioteca Municipal acollia un petit i entranyable espectacle de teresetes. Les germanes Rosa i Joaquina Faidella, amb un nodrit suport familiar, manipulant amb gràcia els titelles, esfloraven la història del Valent del Barri, entre les rialles espontànies dels infants i la meva complaença nostàlgica, conscient que estava presenciant no les peripècies d'uns personatges diminuts de cartró, sinó una engruna d'història, anys i panys d'aventures i tràngols, que s'es-campen des de que Antoni Faidella —homenejat amb el retrat que les seves filles penjen a la façana del castellet— s'engrescà amb la màgia de les teresetes, fins ara mateix en què “Els Tres Tranquils” continuen trescant els pobles i les places, contades amb emoció profunda i despullada sinceritat per Joaquina en un petit llibret que, des d'ara mateix, figurarà als prestatges de la nostra Biblioteca.

El que desconeixien la pràctica totalitat dels assistents a la sessió són els vinculs que uneixen la família Faidella amb Muro. A la presentació emocionada que Joaquina féu de l'espectacle expressà la seva gratitud al nostre poble. I com que jo coneixia no només les seves evolucions artístiques sinó també la seva estada a Muro, acabada la funció vaig deixar que el verb fàcil i espontani de Joaquina Faidella brostàs per que-

dar enregistrat en una cinta. Aquestes foren les seves paraules:

Afamats, carregats de misèria i de sarna

“Tot això succeïa a l'any 39. Quan vàrem tocar peus a Mallorca, després d'haver passat només per la Plaça Palou, avui dels Patins, ens vàrem venir aquí, a Muro, amb un fred que pelava i dins la caseta va començar a venir gent i al.lots que passaven i entraven i deien: “I això com marxa?”; i nosaltres: “Però si hem arribat ara i potser diumenge feim funció”. I venia una altra persona gran i deia: “Què, com marxa això?”; i contestàvem: “Però, filllets, deixau-nos arribar”. És veritat, a Muro ens deien “com marxa?” i és que ens volien dir “com anava?”.

Bé, la qüestió és que quan vàrem tenir la caseta a punt, a la Plaça dels Abeuradors, davant Ca'n Segura, va començar a entrar gent i entrar gent i s'asseien a les cadires, però nosaltres no feiem funció perquè l'haviem de fer el diumenge. I vengua entrar madones i vengua entrar l'amos... La qüestió que, el pare, per correspondre aquella atenció — jo crec que hi havia més de la meitat del poble a dins ca nostra, o dins el teatre ambulat, que era ca nostra, i encara que fos de fusta ens feia de casa— el pare, deia, va començar a tocar l'acordió i tothom molt content i jotes, so-

bretot jotes. La qüestió és que ens varen dir: “I vosaltres qui sou? A què heu vingut?”... ens varen omplir de preguntes i el meu pare va dir: “Mireu, us ho direm en quatre paraules: Idò hem vengut afamats, carregats de misèria i, per postres, carregats de sarna”. El meu pare tot franc, tot clar, amb tota la bona voluntat, va dir tot tal quan era, encara que de sarna només en duïem el meu germà petit i jo, els altres no, però mira, al meu pare, li va sortir així. I vàrem veure aquella gent com se'n va començar a anar, a anar, a anar... se n'anaven de dins la caseta. “Ai. —el meu pare— nosaltres si que l'hem feta bona. No ho hauríem d'haver dit això de la sarna, perquè mira, tothom se n'ha anat”. El teatre va quedar buit. Mon pare enrabiat perquè ja no vindria ningú a veure teresetes. Tanta sort que era diumenge.

Els panarets i les sobrassades

Amb aquestes començà a venir una dona, amb un paneret mallorquí, hi havia ametlles a baix i a damunt una sobrassada de més d'un pam, una sobrassadeta tan guapa d'aquelles de Muro. Va entrar un altre home i ens va dur: “Mirau, aquí hi ha un maridet, un infern i hi possarem clovelles i hi haurà foc”. I tothom allà a escalfar-se, tal com entraven amb un paneret, tothom, tothom, tothom, amb mongetes

blanques o figures i tots, cada un que duia un paneret, hem de destacar que hi havia una sobrassada dedins. Nosaltres ja llepàvem... La qüestió és que va tornar venir la mateixa gent que se n'havia anat i el meu pare va quedar parat i va dir: "Si no se n'han anat per la sarna... I com és això?". I hi va haver un home que ens va dir: "Mirau, nosaltres moltes coses no us les podem llevar, però al manco, la fam, a Muro, la vos llevarem". I duiem molt d'àpats endarrerits, nosaltres. Veníem del Moviment que ens havia tocat passar, sol i serena sense sopes. I res, això no va acabar així. Aleshores, cada dia, cada dia, cada dia, nosaltres dins Muro, vàrem tenir menjar per recuperar tants d'àpats com havíem estat endarrerits tota la guerra, tres anys només... i pa i sobrassada, vengua que n'hi hagués... en teníem més nosaltres que els mateixos que havien mort el porc. I moniatos bullits i moniatos per bullir, mongeta blanca, cacauets... Bono, si no fos que ho vàrem pasar, fora un doi, jo, divulgar i recordar aquestes coses.

La família Moragues-Font

La qüestió és que en va venir un i va dir: "Aquí vosaltres no us n'aneu d'anar, heu de quedar a Muro". I aquest sí que el vull recordar amb tota l'ànima, tant a ell com a la seva família, perquè això era l'amo en Joan Moragues i la seva dona Magdalena Font i tenien en Joan, en Gabriel, en Baltasar i la meua amiga Margalida. Tota la vida l'he recordada perquè vàrem esser amiguets des de que vàrem esser nines fins que ens vàrem anar. I tot i haver-nos anat, encara ella va venir de núvia a Lluçmajor, però està tan enfora i ens hem perdut. I ara la sent tan aquí que no me n'aniré que no hagi anat a veure si la puc trobar. La voldria trobar per poder-la abraçar.

Caritat sortida del cor

Ens cercaren casa per viure a Muro i ens quedàrem

quatre anys. La barraca que teníem muntada la vàrem aficar dins un magatzem. Ens quedàrem a viure, sense fer teresetes. Unes quantes vegades en férem, en el Centre del carrer Sant Jaume, un teatre desgastat, on ja no es feia res, devora ca n'Alomar. Nosaltres vivíem veinat. Aquell home no volia que ens moguéssim de Muro. Va ser com un pare per nosaltres i un germà pel meu pare. I va dir que ens cercaria feina. No crec que hi hagi cap casa i si n'hi ha han d'esser molt poques, que no tinguin un guarda-roba fet del meu pare, fet d'una caixa antiga, d'aquestes caixes mallorquines... el meu pare els posava del dret, els posava calaix i quatre potes, els pintava... i com que tothom tenia caixes es feien fer un guarda-roba. Jo crec que això va esser una atenció perquè poguéssim guanyar per viure, va esser una finesa, una elegància, una caritat que els sortia del cor.

Amb això qued com a tranquil·la de veure que aquestes gràcies estaran pregonades públicament. No me'n puc anar d'un en un a donar les gràcies, doncs que quedi des d'aquí que ho agraesc a tots els murers i els seus descendents. Això no

s'oblida mai".

Continuàrem descabdellant la troca de les paraules. No debades som tots farandulers que hem compartit l'aventura del teatre ambulant. I ens conta que el públic ha canviat però que el senten igual i que tenen les mateixes sensacions de quan les feia el seu pare. I continua dient que, en aquell temps, com que no hi havia teatre, només hi havia pantomimes, no hi havia cine, la gent estava més concentrada en l'art, però que tant riuen avui —"els has sentit riure?", em pregunta— com abans. El seu art, explica, al ser tradicional, té el mateix públic, maldament d'aquí trenta anys tornin a fer la mateixa funció...

Les darreres paraules de Joaquina foren per les seves nétes, dues nines precioses i espavilades que tenen totes les traçes de continuar l'art que inicià el seu rebesavi, el gran mestre Antoni Faidella, cap als començaments de segle: la manipulació de les teresetes, l'enginy de dibuixar somriures als rostres dels infants.

Francesc Aguiló

Abril 1992

Contestant a Joan Gamundí

Sr. Director. Revista Algebelí. Muro.

Vos agrairia que publicuéssiu en el proper número de Maig aquestes paraules.

Benvolgut l'amo en Joan: Pens que ja som prou grans i entenimentats per no entrar pels camins de la polèmica, però la carta que escrivíreu sobre la llengua de Mallorca, és de tal envergadura, que crec que val la pena mirar d'aclarir un poc les idees.

El primer de tot vos diré que el consell que donau a Llinars vos l'hauríeu d'aplicar. És evident: "és deplorable no documentar-se". Aquí no es tracta de defensar cap ideologia, sinó de no confondre la gimnàsia amb la magnèsia, la pedra amb el plàstic. M'ha donat la impressió no només que mesclau ous amb caragols, sinó que a la mateixa olla a més d'ous i caragols hi posau pedres, sabates, papers, claus...

Mirau, Mallorca fa segles que té una llengua pròpia. És espanyola en tant en quant Mallorca és Espanya, però no és la castellana. Tècnicament o científicament, sense que ningú en tenguí cap culpa ni cap gràcia, és diu "catalana", com vos nomeu Joan i no Miquel ni Francesc. És així. Que "mallorquines" sigui igual a "baleàrics" aniria bé que ho demanàssiu al President de la Tercera Edat de Maó o d'Eivissa, i veuríeu que tampoc no pensen com vos. "Pertencemos a España". Vos diré que Mallorca no pertany a ningú. N'hi ha que ho voldrien, nosaltres simplement "som Mallorca". Realment la vostra carta mostra una desconeixença tan immensa de tota qüestió lingüística (castellana, catalana...) que no hi ha on posar cap pedra perquè es pugui aguantar ferma. De totes maneres vos diré que la vostra llengua i la meua és la que aprenguérem de

llavis de les nostres mares, fins i tot abans d'anar a costura. Cal després estudiar-la un poc i aprendre a comunicar-nos amb ella, no únicament de manera verbal, també va bé poder expressar-ho amb l'escriptura, ja que en cas contrari som considerats, segons l'ONU, analfabets.

On realment mostrau més confusió és en el camp de la Història aquests "datos primordiales" que treis aniria bé que no els inventàssiu, perquè la Història és la Història. Hi ha coses de les quals podem opinar, però hi ha coses que són com són. Les faves seran guapes o no, corcades o ben sanes, però seran faves, mai seran xeixa. Vos diré que precisament Jaume I és català perquè va néixer a Montpeller. Si mirau el darrer volum de la Història de Muro, quan parlem de la Medicina, ja parlem de Montpeller i de la seva universitat de Medicina. El que deis de "condados carolingios", vos equivocau de segle, i em dol que vos fonamentau sobre un bon polític dretà i excel·lent escriptor en el seu temps, però ignorant historiadors si diu el que li feis dir. Potser sigui un poc de retòrica oratòria o que l'hagueu mal entès.

No sabeu quan es fusionaren els Regnes de Lleó i Astúries? i aquests amb Castella? Va bé, com aconsellau a Llinars "documentar-se". No sabeu com sorgí la unió del Regne d'Aragó amb el Comtat de Barcelona? És bo documentar-se i a la Biblioteca que hi ha damunt la Tercera Edat hi ha un grapat de llibres que ho expliquen. En castellà i en català. Això sí. Crec que és millor no mirar històries universals, que també ho diuen, però crec que sobre aquest tema hi ha escriptors mallorquins que ho expliquen sense colors polítics, ni cobrant de cap partit polític. Si vos interessa sé cert que disfrutau.

Acabau tornant-vos aficar amb problemes lingüístics i el doi és més gros que la "Via Làctia": "En Baleares ya se hablaba en latín degenerado". Això era abans d'arribar els musulmans que ho feren al s.

X. Quan arribà el Rei En Jaume i el que avui anomenam la cultura occidental (1229) ja no quedava res de cultura mossàrab, com es diu, i vos diré que tenim testimonis preciosos de cultura aràbica-mallorquina, però desaparegué al s. XIII. Del llatí sorgiren aquestes 10 llengües: Galaico-Portuguès, Castellà, Català, Occità, Francès, Rètic, Italià, Sard, Romanès i Dàlmata. Cada una d'aquestes 10 llengües té la seva personalitat i de totes el llatí n'és la mare i no hi ha cap altra servitud.

Bé, l'amo en Joan. Va bé tenir les idees clares o aclarir-les. Deixem fer ideologies al servei de Déu sap qui, i no deixem d'estimar Muro i la nostra gent, d'aquesta manera anam fent país. Si el nostre petit país ha d'estar integrat dins una cosa o dins una altra, Déu faci que ho poguem resoldre per via democràtica i no a base de sang, però no oblidem que serem respectats i valorats en la mesura que nosaltres ens respectem i sapiquem valorar-nos.

Amicalment.

Pere Fiol i Tornila
Licenciat en Història

La Llengua Catalana i la Història de Mallorca: reflexions d'interès general

La normalització de la llengua catalana, la llengua de les Illes des del segle XIII, ha deixat d'esser un plantejament ideològic o partidista perquè la llengua catalana és tan nostra com ho és del Principat de Catalunya, del País Valencià i d'altres indrets que tenen les mateixes arrels històriques i culturals. I l'hem feta ben nostra amb una riquesa de termes que li donen fesomia pròpia, fins a l'extrem d'anomenar el nostre parlar mallorquí.

Del llibre "Conferències sobre regionalisme" reproduïm un text de mossèn Antoni M.a Alcover, autor de l'Aplec de Rondalles Mallorquines, pels qui avui, quasi 90 anys després encara no ho tenen gent clar:

"Però, dirà qualcú, què té que veure tot això amb Mallorca? Què té que veure Mallorca amb Catalunya?

An el qui en surti amb tal bajanada, li diré: —Fillet, miri una mica la història i ho veuràs, que tenim que veure nosaltres, mallorquins, amb Catalunya. La història te dirà que fou el rei En Jaume qui amb sos catalans vengueren a rescatar Mallorca dels sarraïns que l'oprimien. La història te dirà que el rei En Jaume donà una admirable carta pobladora, plena de llibertat, amb casi tots els drets que la ciuta-

dania moderna gaudeix per tots aquells que venguessen a poblar l'illa, i vengueren gent de casi tots els endrets de Catalunya, que s'establiren aquí i hi deixaren llurs fills, i així de generació en generació resulta la població mallorquina, de la qual som sortits tots nosaltres; i per això tots nosaltres duim encara per llinatges els noms de les poblacions catalanes d'on vengueren els nostres avantpassats (1). Recorreu les muntanyes i plans de Mallorca amb llurs viles i possessions i vos trobareu per tot arreu amb noms de casa i de llocs de Catalunya (2). Si el poble mallorquí no fos sortit de Catalunya, tendria cap explicació aqueix fet incontestable? En tendria, d'explicació, un altre fet, més expressiu, més gros encara, que els mallorquins dels sigles XIV i XV se diguessen catalans a Mallorca? Qui el negarà, aqueix fet, en no ésser un ignorant presumit? Un altre n'hem trobat, de fet, ben significatiu també, i és que un Estatut de la Universitat de Montpeller de l'any 1155 defineix què s'enten per Nació Catalana (els estudiants se dividien en nació provençal, borbonyona i catalana), i diu que la componen: els escolars del reine de Mallorques i del comtat de Rosselló, els quals s'anomenen comunment catalans. Sols una ignorància supina explica que hi haja pogut haver un periòdic d'un poble d'aquesta illa que tractàs de posar en ridícul això dels catalans de Mallorca. El malanat autor hauria fet molt bé d'estudiar una mica lo que s'atreu a ridiculitzar.

Mos poren ésser més o menys simpàtics els catalans: però parents nostres ben propis ho són i ho seran, per més que estúpida-ment ens empenyem en negar-ho. De Catalunya sortim, d'allà vengueren els nostres majors. No volem res amb ells? Idò som uns renegats: renegarem la nostra sang. Desgraciat del poble que en renega! Quin lloc més ignominiós li reservarà la història?

Decadent l'esperit patriòtic, esmortida, atrofiada la consciència de la nacionalitat pròpia, s'afluixaren els vincles de germanor i s'obli-

daren els de sang entre Mallorca i Catalunya: i acabàrem per oblidar la nostra història, la rel de la nostra nissaga, el nostre origen. Vengué per bona sort el Renaixement català, que ens ha despertada. Gràcies a Déu, la nostra consciència ètnica.

Per tot això, la nostra nacinalitat és la catalana; la nostra personalitat, si l'hem de recobrar, no l'esperem de la gent de Madrid, que no ens concediran mai altra categoria que la de provincianos. La nostra personalitat ètnica, si l'hem de recobrar, ha d'esser amb Catalunya. Allunyar-nos de Catalunya, pretenir refermar la nostra tradició sense Catalunya, és una al·lotada, una ximplesa".

(1) Mossèn Alcover va demostrar que no menys de 515 llinatges i noms de casa mallorquins són noms de lloc de Catalunya.

(2) Igualment no menys de 276 noms de viles i possessions proven també l'origen català del poble de l'illa de Mallorca.

(Del llibre "Conferències sobre regionalisme" dites pels A.M.a Alcover, Benet Pons i Fàbregues, Lluís Martí Ximenis, Llorenç Riber i Miquel Ferrà al Centre Català de Mallorca, Ciutat de Mallorca, 1909).

Maria Cerdó i Gregori
Llicenciada en Història

AVIS

Les cartes destinades a aquesta secció no passaran d'un foli escrit a màquina a doble espai. Han d'estar firmades amb el nom i llinatges, i s'inclourà el domicili, telèfon i D.N.I. No se publicaran texts firmats amb pseudònim ni amb les inicials. Quan l'escrit procedeixi de qualque col·lectiu ha d'estar firmat per un dels seus components. ALGEBELI se reserva el dret de publicació, resumen o extracte. No se tornaran els originals no sol·licitats, ni se donarà informació damunt ells o respecte als criteris de selecció.

Sessió Extraordinària de dia 30 d'Abril del 1992

La convocatòria va esser a les 13 h, fet que ja és normal en aquest tipus de reunions. Presideix el Sr. Batle D. Miquel Ramis Martorell amb l'assistència de tots els regidors tret de D. Josep Llinares, D. Onofre Plomer i D. Gabriel Barceló. Hi és present el Sr. Secretari del Consistori, així com D. Francesc Aguiló. Després d'haver començat la sessió es varen incorporar tots els regidors que faltaven.

1. Aprovació de l'acta anterior.

2. Aprovació inicial de la modificació puntual A-5 del Pla General.

Segons la Comissió d'Obres de dia 10 d'abril 1992 es va fer un informe favorable relatiu a l'ampliació de la xarxa viària i el canvi de zona residència intensiva B (R-IB) en zona industrial, amb denominació I-C, sobre terrenys edificables situats a la carretera de Marjals del nucli urbà de Muro.

Es tracta d'una zona situada als voltants de la benzineria. Segons el regidor D. Jaume Cladera el propietari va passar de 1.300.000 ptes. fins a la quantitat definitiva de 750.000 pessetes.

3. Aprovació inicial de la modificació puntual A-6 del Pla General.

Segons la mateixa Comissió es va fer un informe favorable relatiu a

l'ampliació de la xarxa viària a la primera part de la carretera de Marjals del nucli urbà de la vila de Muro, sobre terrenys amb qualificació d'espai lliure públic. Això fa referència a la construcció d'una ronda a l'entrada de Muro per la part de Sa Pobla. Es va aprovar sense discussió.

4. Aprovació inicial de la modificació puntual A-7 del Pla General.

Relatiu a l'adaptació de la configuració de l'espai lliure públic situat entre els nuclis urbans SU-12 (Polígon 4) i SU-13 (Polígon 7) de les Platges de Muro, a la situació física i cadastral actual.

Es tracta, segons els informes de l'Ajuntament, del tema de l'asfalt d'un total de 900 metres que ens tornen a la zona des Murterar, a la zona de Sa Pobla, per tant ens fan un canvi de cap per cap.

5. Sol·licitud a la Comissió Insular d'Urbanisme sobre l'autorització de l'ús provisional d'un abocador de fems.

Segons l'informe fet per la Comissió de dia 10 d'abril 1992 en què hi ha un total acord amb l'absència del regidor D. Jaume Perelló. Aquí també hi ha l'informe del Sr. Manuel Velasco Maillo, enginyer de camins, on feia una recomenació en ple d'audiència, encara que no és prescriptiu, ja que cal enviar l'informe a la Conselleria.

Amb la pregunta: per què un abocador a Muro? feta pel regidor D. Jaume Perelló va començar la discussió sobre aquest tema, contestant el Sr. Batle dient que en algun lloc s'ha de tirar. Però es va continuar insistint que la problemàtica estava en que cada poble es quedàs amb els seus fems.

Davant la insistència del Sr. Jaume Perelló, el Sr. Batle donà la resposta a tot aquest enrenou i assenyalà que tot estava pensat en una quantitat de fems que no passàs les 45 tones i sempre sota la condició que eren fems de Muro i de la zona de la Platja de Muro. Això pareix ésser una solució temporal fins que la Conselleria doni el seu vist-i-plau.

De totes maneres el regidor D. Jaume Perelló demanava que es pogués fer un control de l'abocador, però la resposta fou que es tractava d'una propietat privada i que com a tal l'Ajuntament no era qui per donar permís per comprovar si efectivament és el fems de Muro o no ho és, o si passa les 45 tones.

El regidor del Partit Popular el

Sr. Onofre Plomer va intervenir assenyalant que ell estava d'acord en tot això, fent especial esment a que només es tinguessen presents els fems de Muro i també que hi hagués contraprestacions a canvi de tot això. El Batle va tornar insistir que només era una sol·licitud i que després ja es podrien posar les condicions pertinents. Sobre aquesta problemàtica hi ha les grans discussions d'aquell moment per saber si la llicència Municipal s'havia de donar a la Comissió de Govern o bé dins el propi Ple que posteriorment s'haurà de convocar.

El regidor Onofre Plomer va dir que el tema dels fems no era un problema de l'Ajuntament de Muro sinó del concessionari. També es fa ver la pregunta al Sr. Secretari sobre si era obligatori tenir un advocador, i així ho assenyalà dient que a totes les poblacions de més de 5.000 habitants havien de tenir un advocador.

Quan va arribar el tema de la possible quantificació mitjançant l'aprovació d'uns cànons, el Sr. Batle va dir que com empresa estava sota el règim de l'impost d'activitats econòmiques i no era procedent l'aplicació d'un cànon, així com ho havia demanat el regidor del Partit Popular.

Hi va haver un moment de molta tensió amb les desqualificacions entre el regidor Sr. Jaume Perelló i el regidor Sr. Vicenç Cladera, quan es varen retreure els padassos bruts fent tots dos una acusació de tot el que deien.

Finament tot va acabar amb l'intervenció del Sr. Batle intentant posar un poc d'ordre. Tot acabà només en paraules sense arribar a les mans. El punt va quedar aprovat per totes les forces representades a l'Ajuntament.

6. Concessió de subvencions.

— Creu Roja: 352.000

— Projecte Home: 350.000

Aquestes subvencions són per a l'atenció a toxicòmans, però amb l'advertència del Sr. Llinares assenyalant que aquestes institucions havien de presentar un projecte d'atenció.

— Agrupació Empresarial d'Agències de viatges de Balears: 250.000

Tots aquests doblers varen esser destinats per poder organitzar la Festa del Turisme.

— A.P.A. Col·legi Públic: 720.000

Activitats extraescolars, quantitat que el Sr. Llinares trobava que eren excessives.

— Banda de Música: 1.428.500

Quantitat destinada pel funcionament de la Banda de Música durant el darrer semestre 1991.

Tot va esser aprovat amb el vot particular a qualche partida.

Miquel Porquer Tugores

Les Festes de Sant Joan

Un any més s'acosta el mes de Juny i amb ell les festes de Sant Joan que a més a més de posar punt a l'escola serveixen per canviar el viure quotidià al nostre poble. Sempre les esperam amb il·lusió.

Enguany que els tords volen baixos, pareix esser que la Comissió de Festes ha volgut aménorar-ne el pressupost eliminant el risc de perdre tants doblers com l'any passat amb actes com la cursa de braus o el concert de rock.

Per això hem cregut oportú donar a conèixer, mitjançant aquest espai, un avanç del que seran les properes festes de Sant Joan.

Vicenç Cladera

1.- Què ens pot avançar del programa de les festes d'enguany?

— El Pregón de Fiestas que dirà un hijo de Muro, D. José Santaner Garau, Coronel Jefe de la Zona Aérea de Baleares.

— El concierto de Rock, con varios grupos teloneros y la actuación del conjunto americano THE BARRACUDAS.

— La "Revella" tradicional.

— Carreras de caballos en el hipódromo "Son Blai".

— Corrida de toros con: Litri, Chamaco y Luján, con toros de una

acreditada ganadería que aún no puedo confirmar.

— Verbena popular, festival musical, exposiciones, actos culturales y deportes varios.

2.- Quin criteri s'ha seguit en l'organització del programa de festes d'enguany?

Un criterio popular, festival musical, exposiciones, actos culturales y deportes varios.

3.- Respecta als programes d'anys anteriors, quins canvis o innovacions s'han introduït enguany i per què?

Un ahorro considerable en el presupuesto, ya que el Ayuntamiento colabora en todos los festejos, pero la responsabilidad económica de muchos actos, este año será por cuenta de entidades o grupos privados.

4.- Què ha tingut més pes en la programació, les preferències de la gent del poble o les raons econòmiques?

Dentro de las posibilidades del presupuesto, hemos procurado confeccionar un programa que pueda agradar a la mayoría.

5.- En els anys de bonança econòmica, es pot dir que no es mirava massa prim perquè la gent s'ho passàs bé. En cas que tornassin a millorar les coses, es seguiria el mateix plantejament?

Pienso que este año hacemos lo más conveniente, para próximos años supongo que actuaremos de acuerdo con las circunstancias.

6.- Les festes que organitza l'Ajuntament, són tal com voldria que fossin la Comissió de Festes?

Yo quiero pensar que así es, ya que la Comisión propone y el Consistorio decide.

7.- Per què aquest canvi de criteri amb l'organització de la cursa de bous o el concert de rock?

Esta pregunta ya queda contestada en el punto 3

8.- Quin motiu hi ha perquè un pintor de fora repeteixi per tercera vegada, havent-hi tants pintors a Mallorca?

Este apartado corresponde a la Comisión de Cultura.

9.- Per què una tradició com les joies ha desaparegut o l'han deixada desaparèixer?

Porque este tipo de entretenimi-

miento se hace mucho ahora en fiestas de comuniones y bautizos, aunque algunos años se ha hecho y se puede repetir en próximos.

10.- Té alguna cosa més a dir i de la qual no hagim parlat?

Nuestra intención es programar unas fiestas que agraden a la mayoría de mureros. Deseamos que también este año haya una masiva participación y que todo salga bien. Si algún acto no gusta, lo lamentamos pero tenemos el deseo de hacer unas Fiestas Patronales de Sant Joan que sean para todos los vecinos, niños, jóvenes y mayores, que lo consigamos es otra cuestión.

Sería bueno que el Concejal de Deportes os ampliara la relación de actos deportivos, que serán muchos y variados.

Damià Payeras Capó

1.- Què ens pot avançar del programa de les festes d'enguany?

Les festes de Sant Joan, començaran el divendres dia 19, amb el Pregó de Festes que farà D. Josep Santaner, fill de Muro; i acabaran amb els focs artificials, la nit del 24 de juny —enguany dimecres— festivitats del Patró.

Endemés dels actes esportius, concerts de música, mostra folklòrica, revetlla, verbena... i un capvespre dedicat als infants amb l'actuació especial de Cucorba i les tere-setes de Gomes i Gomis, tendrem

Ahora en Manacor

BRICOLAR

H I P E R M A D E R A

- Kits para montar muebles, estanterías, repisas, etc.
- Palos para cortinas.
- Persianas mallorquinas.
- Tapa Juntas.
- Peldaños.
- Balustres
- Zócalos.
- Vigas para techos.
- Cantoneras.
- Listones
- Paneles para forrar paredes.
- Madera para forrar columnas.
- Tarimas flotantes y parquet.
- Taburetes.
- Mesas.
- Puertas.
- Herramientas.

Una gran exposición dedicada exclusivamente al bricolaje en madera para el hogar, donde encontrarás todo lo necesario para montártelo de maravilla, económico y super fácil.

ABIERTO YA!

BRICOLAR
H I P E R M A D E R A
Hay que tener madera para ser un manitas
HORARIO:
De 9 a 13 hrs. - 15 a 20 hrs.
Sábados de 9 a 13 hrs.

Y todas las existencias del mercado en material de bricolaje de madera.

Tenemos practicamente de todo lo que necesitas. Ven a BRICOLAR y lo comprobarás.

PASEO FERROCARRIL 5/N FRENTE COLEGIO LA SALLE • TEL. 551250 • MANACOR

tota una sèrie d'exposicions: "Exposició de Fotografies de Novis fins l'any 1940" a la Biblioteca Municipal; "Exposició de llibres i pergamins de l'Arxiu Municipal" al Saló de Sessions de la Casa Consistorial; una exposició col·lectiva de pintura, dels 15 milers pintors mallorquins de menys de 30 anys, en el Claustre del Convent; i a la Casa de Cultura exposaran el jove pintor murer En Pep Lluís Amengual, l'escultor també de Muro Joan Munar i el pintor Colomer Talamantes.

2.- Quin criteri s'ha seguit en l'organització del programa de festes d'enguany?

Hem intentat elaborar un programa de festes variat, cercant complaure tothom i que convisqui a la participació.

3.- Respecta als programes d'anys anteriors, quins canvis o innovacions s'han introduït enguany i per què?

Així com les fetes de Sant Antoni, Sant Vicenç i Sant Francesc es caracteritzen per uns actes singulars i de marcat caràcter tradicional endemés d'una participació espontània de la gent, la durada i els actes de les festes de Sant Joan, depenen en certa manera del dia de la setmana en que cau la festa del Patró.

L'actual Consistori que organitza per primera vegada les festes patronals, ha reduït notablement el pressupost dels toros; de bell nou hi haurà exposició de pintura al Claustre del Convent; una exposició de fotografies en la qual podia col·laborar molta gent; tot un cap-

vespre dedicat als infants, etc. I seguint el costum d'aquests darrers anys, la majoria d'actes seran gratuïts i tendran per escenari la Plaça Major.

4.- Què ha tengut més pes en la programació, les preferències de la gent del poble o les raons econòmiques?

Sens dubte es té en compta les preferències de la gent. Al mateix temps, la Comissió de Festes s'ha d'ajustar a un pressupost ja establert per endavant.

5.- En els anys de bonança econòmica, es pot dir que no es mirava massa prim perquè la gent s'ho passàs bé. En cas que tornassin a millorar les coses es seguiria el mateix plantejament?

Quan hi ha bonança econòmica sembla més fàcil contemtar la gent, si bé pens que no per gastar molts de doblers, les festes seran més bones. Un major poder econòmic pot facilitar la participació de totes les associacions i dels diferents grups d'edat, ja des del moment de la programació dels actes.

6.- Les festes que organitza l'Ajuntament, són tal com voldria que fossin la Comissió de Festes?

De la mateixa manera que dins el poble hi ha una gran diversitat d'opinions, dins l'Ajuntament i dins la Comissió de Festes, com és natural, hi ha criteris diferents. Els qui organitzen les festes sempre voldrien que fossin millors, emperò com he dit abans, s'han d'atendre a un pressupost i moltes vegades a circumstàncies que provoquen la modificació del programa d'actes.

7.- Per què aquest canvi de criteri amb l'organització de la cursa de braus o el concert de rock?

Pareix que per costum, les despeses de la cursa de braus organitzada per l'Ajuntament han estat molt altes. Enguany s'ha fixat una quantitat, amb la intenció de no passar més amunt; i de cara a futures edicions molt bé es podria plantejar la col·laboració de l'Ajuntament amb aquests tipus d'actes.

Pel que fa referència al concert de rock, endemés de fixar una quantitat, un grup de joves s'ha encarregat de l'organització.

8.- Quin motiu hi ha perquè un pintor de fora repeteixi per tercera vegada havent-hi tants pintors a Mallorca?

Certament a Mallorca tenim molts de pintors i és fàcil triar dins una gran varietat, quan volem muntar una exposició de pintura; endemés en arribar festes com Sant Antoni, Sant Francesc, Sant Joan... a la gent li agrada veure diferents estils de pintura, i no repetir amb el mateix artista un any rera un altre. Així vaig expressar la meua opinió en el seu moment.

Si bé he de dir, que quan aquest senyor del qui feis referència, sol·licità per exposar novament la seva obra a Muro —concretament per Sant Joan— no hi havia aleshores a l'Ajuntament cap altra petició. Enguany aquest pintor de fora, compartirà la Sala d'Exposicions amb dos artistes murers.

9.- Per què una tradició com la de les joies ha desaparegut o l'han deixada desaparèixer?

MR

**MUEBLES
CASA ROSSA**

MUEBLES TODOS LOS ESTILOS

— MUEBLES A MEDIDA
— MUEBLES DE COCINA
— CORTINAS Y TRESILLOS

Distribuidor oficial
GROSFILLEX

Ctra. Alcudia-Artá, 43-44 - Tels. 85 04 14 - 85 14 29 - CAN PICAFORT

Temps enrera les corregudes de joies, penjades a canyes verdes i fulloses, mai no podien faltar a les festes patronals dels nostres pobles. Antigament a Muro les corregudes que gaudien de més fama eren les de Sant Jaume i Santa Anna en Es Cós. Per Sant Joan hi hagué corregudes en el carrer de Santa Anna i més darrerament en el carrer nou.

Ja fa una sèrie d'anys que se suprimiren les corregudes de Sant Joan, no sé amb quin criteri, possiblement fou per potenciar les de Sant Jaume, que no s'haurien de perdre mai.

10.- Té alguna cosa més a dir i de la qual no hagim parlat?

Aprofit l'avinentsa per recordar i agrair la col·laboració dels diferents grups i associacions de Muro en l'organització de les nostres festes, és una manera de promoure la participació activa de la gent, de fer unes festes més populars, que ens ajuden a rompre la rutina quotidiana i fomentar la convivència.

**Maria Perelló
Perelló**

1.- En general tenc una opinió positiva de les festes. Hi tenen cabuda tot tipus d'actes que fan que una gran majoria de murers tinguin almenys un esdeveniment del seu gust. Crec que les festes han d'esser populars i que hi ha d'haver un pagament encara que sigui reduït. Les partides del pressupost que es dediquen a les festes crec que són

excessives ja que en aquest tipus de manifestacions de goig popular, de vegades no es fan les coses amb el seny suficient.

2.- Les festes d'enguany m'agradaria que es poguessin celebrar amb pau i concòrdia entre tots els habitants de Muro. Que fossin alegres i desenfadades. Que tinguessin molta de participació popular i que tot es desenvolupàs dins uns marges de tolerància adients al cas. Crec que el programa de festes és prou extens com per deixar contents a tots i per tant no afagiria ni llevaria res del que es va a fer.

**Maria del Mar Ramis
Mulet, Maria**

**Moncadas Darder,
Isabel Mozo Fornari,
Catalina Cerdó
Torrandell, Aina
Ferriol Amer, Joan
Múñoz, Maria del Mar
Ramis Fornés**

1.- En general trobam que les

festes sempre tenen coses bones i dolentes. El que menys ens ha agradat dels anys passats i que voldríem que no es tornàs a repetir és:

- El fet que el concert de rock es fes damunt la Plaça i que hi hagués una poca participació lògica.

- Que la informació sobre el programa de les festes sigui tan escassa i tardana.

- Que a les sessions de cinema i teatre no es pugui mirar una pel·lícula tranquilament, perquè mai arribes a saber de què va la pel·lícula.

2.- Ens agradaria que duguessin grups de rock més bons, ja que no ens importaria pagar l'entrada.

Tampoc no ens importaria pagar per anar al teatre o al cinema, si hi hagués una persona eficaç que controlàs l'ordre.

Ens agradaria que tornassin a fer la ginkama, que ens va agradar molt, i que informassin sobre els plaços d'inscripció un parell de dies abans.

Quant a l'aspecte cultural ens pareixen apropiades les actuacions de la Coral, la Banda de Música, les exposicions que es realitzen...

Trobam que tota la culpa no la tenen els organitzadors, moltes vegades és la falta de participació.

**Maria Oliver
Tugores**

1.- Supòs que l'Ajuntament fa el que pot encara que crec que seguint el model dels pobles més petits de Mallorca, les festes haurien de ser més populars i amb participació de la gent del poble.

No sé si s'arriba a fer una mica el gust de tothom... potser darrerament han descuidat un poc les festes per als infants.

2.- M'agradarien unes festes on persones de totes les edats poguessin participar i disfrutar.

Joan Vallespir Fornés

1.- El més ideal de les festes, seria concentrar tots els actes en tres o quatre dies com a màxim i que aquests fossin festius —no laborables—, a fi que la gent pogués assistir i col.laborar més activament en ells, ja que a vegades els actes tenen poca participació degut a que coincideixen amb l'horari de treball, per celebrar-se en dia labo-

nable.

Tots els actes haurien de ser gratuïts, encara que això suposi un desembuxament més elevat per part de l'Ajuntament i es podria solventar en part, amb l'aportació de cases comercials col.laboradores. A tot això vull afegir que pel simple fet que qualsevol acte a celebrar tenguí un pressupost més elevat, no vol dir que agradi més a la gent que un altre de pressupost inferior.

Per suposat que no sempre es pot satisfer a tota la gent a l'hora d'elaborar un programa de festes, sempre hi haurà un col·lectiu o altre que trobarà a faltar qualche celebració.

2.- Jo i tot els aficionats a la música rock, contestant ja a la segona pregunta, aquest any esteim d'enhorabona ja que el concert que es celebrarà ens té preparat un interessantíssim plat de bona música amb l'arribada a Muro d'un dels conjunts ja mítics dins l'escena musical com són "The Barracudas", tots els aficionats els esperam amb

ansietat, ja que pot esser apoteòsic.

Actes com aquest són els que se tendrien que potenciar, els que van dirigits a un públic més jove, ja que la gent major crec que té un ventall de possibilitats més ample per poder triar.

I finalment, ¿què llevaria? No soc massa partidari de llevar, més bé sempre d'afegir; però, és clar, cada hom supòs que eliminaria tots aquells actes que no li agraden i al final ens quedaríem sense res. Per la meua banda el que llevaria serien els toros perquè consider que les despeses que se fan per cobrir el pressupost, al final no se recuperen mai i és una burrada que es deixin perdre tots aquests milions de pessetes que es podrien aprofitar per fer altres actes festius. A part de que, el que fan als pobres bous és una autèntica carnisseria; es podria fer un espectacle taurí però sense necessitat de derramar tanta sang ni fer sofrir a l'animal.

28 - M

SERVEIS MÍNIMS

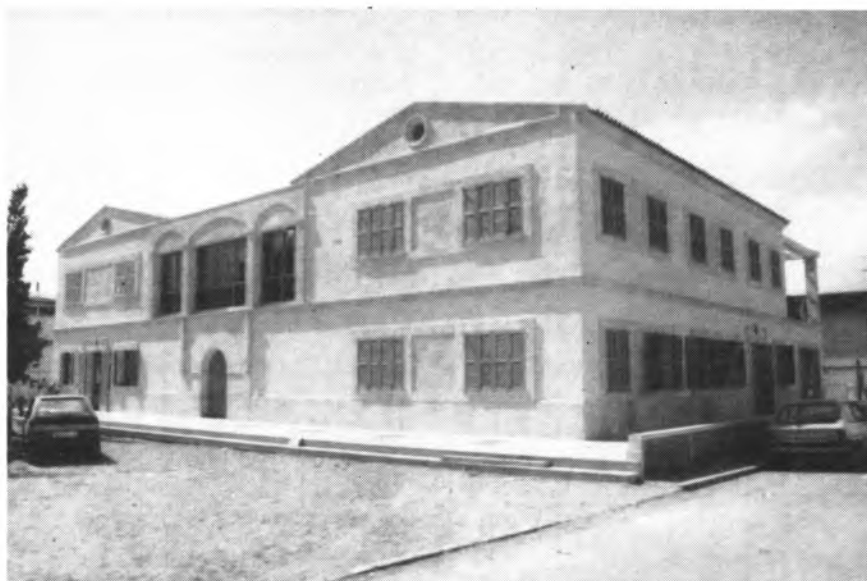
Fets que ja no tenen remei

No sé si els nostres dirigents s'ho han pensat bé a l'hora d'acceptar la reconversió d'una Casa de Cultura en un Centre de Salut. Pareixia més lògic que el Centre de Salut s'hagués projectat de nova planta, i no en un edifici que ja tenia un ús concret. Bé, però tot això sembla que ja és un fet irreversible.

Tot aquest preàmbul ve motivat pel fet que no sabem que hi hagi cap projecte a curt termini per habilitar un altre edifici entre els varis que posseix l'Ajuntament o la Parròquia (vegeu l'edifici de la Cooperativa, o el saló parroquial).

Perquè no creim que donada l'experiència de l'actual es torni a plantejar un altre edifici nou. I d'aquesta manera, el poble, que primer va perdre una plaça, ara perd una casa on dur a terme les seves activitats socio-culturals. Tan sols la biblioteca quedarà com a record del que va ésser la Casa de Cultura. Almenys encara no l'hi havien posat el rètol a la façana.

Camarnilla

Del sentiment a la sensació

A la capital de la boira. A la ciutat de les nits desertes. A l'estadi on la victòria sempre es tenyeix de glòria. Allà, allà es va donar nom a una nova sensació.

Temps enrera, quan el NO-DO, sempre blanc i negre vestimenta dels aliats, no ens deixava ni veure els nostres colors, va néixer un sentiment. Sentiment, mostrat o amagat, però que desbordava la imatge esportiva. Un sentiment subjectivament just. Justícia, mala d'entendre pels qui aleshores vivien sota el fràgil sòtil del creure

patriòtic, aconseguida al Parlament de Wembley amb jutge alemany. Una justícia ratificada a la Plaça de Sant Jaume amb el sentiment que ha viscut intacte durant els anys, perquè "quasi" tothom es resignà davant de l'evidència.

Les meves predileccions per l'equip que després de tants d'anys trobà la justícia a terres forasteres, no és per raons de proximitat, ni de llengua, ni per raons històriques, que l'amo en Joan Costitx pareix desconèixer, sinó per aquest sentiment que pareix que més a prop de noltros no troba l'idoni marc d'expressió. Segurament l'amo en Joan Costitx no és del Barça.

Hem passat del sentiment a la nova sensació. La sensació de no faltar al darrer moment. La nova sensació que pot fer passar del sentiment a la realitat.

Visca el Barça, visca...

Johan

OFERTES MES DE JUNY

VIATGES
MASSANELLA, S.A.
AGENCIA DE VIATGES GRUP-A

- **KENYA** - Una setmana per 119.900 ptas.
- **REP. DOMINICANA i CANCUN** - Des de 115.900 ptas.
- **MARRUECOS** - 10 dies des de 64.900 ptas.
- **STO. DOMINGO** - Una setmana per 97.900 ptas.
- **EXPO SEVILLA** - Li oferim vols diaris Palma-Sevilla-Palma. Estada en apartaments situats a 10 minuts de l'Expo. Trasllats.

Central:
Tel.s. 504311-4450
INCA

Sucursales:
Tel. 545802 B. - ALCUDIA
Tel. 860411 - MURO

*Demani pessupost
sense compromís*

Paraula de Déu. Vos alabam Senyor.

Després de la moguda de carrers, noms i pseudònims del darrer número d'Algebelí, havia quedat tant embafat, que no sabia si hi hauria forces per tornar agafar el bolígraf.

Però tal com si d'un poeta fos el meu cas, vaig trobar la inspiració i l'espiritualitat de manera fortuïta quan a les ones de Ràdio Albufera vaig sentir el regidor Josep Llinares que posava de volta i mitja, fins i tot, al Sant Crist que hi ha penjat dins la Sala Plenària (és una manera de xerrar perquè amb el sant Crist no s'hi va ficar).

Va posar les peres al quart a l'e-

quip de Govern, acusant-lo de manca de capacitat de gestió, d'esser una majoria de "barra libre", encara que ben segur que més d'un voldria que hi hagués eleccions tot l'any, per allò de beure de franc. Després en va tenir per en Jaume Cladera, que a pesar d'esser del seu partit diu que haurà de donar compta als seus electors, (que també ho deuen esser d'en Pep), de per què dóna suport a la majoria. També va tocar el sermó a n'Onofre i en poques paraules li va dir que estava coaccionat pels interessos econòmics particulars.

I és que en Pep això d'estar a l'oposició és el que realment li agrada, perquè si és cert que va dir veritats com el puny, també és cert que es parla poc de feina i tots sabem que "del dicho al hecho hay un buen trecho", només li va faltar dir estic aquí perquè "me da la gana".

Ben segur que si en Guerra, que ho sent i ho sap tot, hagués sentit en Pep, l'envia a demanar i li proposa l'ascens directe.

El que és més desconcertant

és qui l'entrevistava. No saben per on l'han d'agafar, però el que sí crec és que del partit del Batle no ho és. Al millor m'equivoc, i és més viu que jo i juga a conions amb la seva afiliació.

Au idò! ja he dit el que havia de dir, i he complert amb en Miquel de s'impremta la promesa d'escriure cada mes.

P.D. Per aclaració ben aclarida, posta de punts d'amunt les "i" i pessada ben donada i elegant, la que dóna en Francesc Aguiló al seu article mullant la ploma al cor del mes passat i, per empanada mental, diarrera històrica, madrilitis aguda i amb estat irreversible sé que du l'amo en Joan Gamundí amb Mallorca i la seva història. Supòs que els entesos i aludits ja se'n cuidaran de trobar-li la medicina que aturi aquesta malaltia, perquè curar-la és gairebé impossible.

J.F.K.

PREVIASA FAMILIAR

**NO PONGA SU SALUD EN JUEGO POR
ESTAR EN LISTA DE ESPERA**

**No lo piense más y asegúrese con
PREVIASA
donde su salud es algo muy serio**

Centros concertados:

- Clínica Femenia
- Clínica Juaneda
- Clínica Rotger (antes Mare Nostrum)
- Hospital San Juan de Dios
- Mutua Balear

Para cualquier consulta o aclaración,
acuda a nuestro agente en Muro:

Juan Fco. Sabater Molinas (Apotecari)
Avda. Sta. Margarita, s/n. Tels. 538189-860079
MURO

*Se comunica a los Sres. Clientes que el Dr. Gutiérrez
(Medicina General) queda incluido en el cuadro médico*

L'Autofinançament de l'Església de Muro

Aquests dies s'ha anat posant en funcionament, a tota Mallorca, una campanya de subscripcions per a l'autofinançament de l'església de la nostra Mallorca i tots els qui per una cosa o una altra hem posat els peus dins l'església, hem vist un cartell verd que ho anunciava, ha pogut recollir, si ha volgut, un fulletó, que damunt les urnes està, o a la tauleta del Roser i ara també a cada una de les entitats bancàries de la vila.

Què vol dir autofinançament? Vol dir que cada parròquia i cada Diòcesi ha de produir totes les coses que necessita per dur endavant la seva tasca, l'Evangelització.

Un poc d'història. Quan l'any 1248 el Papa Innocenci IV creava les parròquies de Sant Joan Baptista i Santa Margalida de Muro ho feia mentre aquí hi havia unes terres que podien mantenir el Rector que hi envià. Aquest era el sistema en aquell moment i que durà, més o manco, fins l'any 1835 en què hi hagué el que es diu la desamortització. Això vol dir que les terres que estaven en mans d'institucions eclesiàstiques: parròquies, convents, la Seu... foren agafades a la mala i, per desgràcia, foren malvenudes a gent que recelosa les agafava.

Passada aquesta tempesta es restablí la calma quan el Papa Pius IX i el Govern espanyol firmaren el 1851 un Concordat que més o manco, amb modificacions, durà fins als anys de la transició del franquisme a la democràcia. Els articles del 31 al 34 d'aquell Concordat establien una dotació econòmica a l'Església, com si fos una renda del que li havien robat, perquè els capellans es poguessin dedicar totalment a son ministeri pastoral. Aquest és el sistema que fins ara hem vist. Devers l'any 1979 s'entrà dins una nova dinàmica jurí-

dica. Es volgué prescindir dels Concordats —són totals— i s'entrà en el que s'anomena uns Acords que es prenen sobre cada assumpte i quan s'ha de revisar un punt no cal haver-ho de revisar tot.

En aquests Acords es posaven uns determinis perquè l'Església que treballa en aquests països hispànics, anàs prescindint de l'ajuda que l'Estat hi anava posant i així, tira a tira, anàs cap a l'autofinançament. Aquí és on ara estam. Els determinis s'acaben i em sembla que les passes que hem donades no són gaires.

L'autofinançament hauria d'abastar tres vessants. Un és el de mantenir el personal que l'Església necessita per dur endavant la seva missió evangelitzadora (capellans i seglars). El segon vessant seria la conservació i l'obra de nova planta que l'Església té i els quals necessita aixecar per poder complir la seva tasca avui entre nosaltres. El tercer seria saber mirar aquestes activitats no només a nivell parroquial, sinó també a nivell diocesà i catòlic (nació, missions...).

Per fer això, per ara no hi ha infraestructura. De fet les bacinets han anat molt bé per dur endavant moltes activitats. Basta mirar l'obra monumental de les nostres teulades que entre tots anam pagant i que dia a dia anam fent petit l'immens forat que representen 17.010.830 ptes. A final de març sols ens mancaven pagar 6.791.943 ptes.

Aquesta campanya ens proposa una altra cosa. Es voldria que cada parròquia pogués tenir unes entrades fixes i que es po-

gués planificar l'economia i les activitat

tats de cada any, segons aquestes entrades. No és somniar truites. Hi ha països on es fa així. Segons el Sr. Bisbe bastaria que cada família fes la seva subscripció. Ell demana un 1% dels ingressos de cada un dels cristians de Mallorca.

Jo pens que tots els que hem de fer la Declaració a Hisenda, ara que entra aquesta llei de 6-6-1991 o IRPF, podem fer una subscripció. Doncs, a l'article 78, ens diu que tots els donatius que haguem fet a l'Església Catòlica o a altres confessions no catòliques legalment reconegudes, tenen un 10% de descompte, i a l'article 80 ens diu que aquest descompte pot arribar a un 30%. Crec que és una bona avinentesa. És veritat que ens fa por fer-nos o sospitar que ens puguin controlar, però així com van les coses, i seguint els criteris que Jesús ens ensenyà, no hem d'agafar les coses, ni fer un estraperlo que perjudica la nostra consciència i el país. Cal conèixer les lleis i saber treure'n el profit possible en bé de la nostra vila i dels nostres vilatans.

I la immensa majoria, que no cal que faci cap declaració a Hisenda, conseqüents en la nostra fe, crec que hem de voler enfrontar les despeses de la nostra Església, no perquè hagi de ser rica, sinó perquè pugui tenir el que necessita per fer present l'obra del Ressuscitat entre els homes.

Pere Fiol i Tornila

Sr. Director de Algebelí

Estimado amigo:

Te adjunto un escrito con el ruego de que lo publiques en el próximo número de Algebelí.

El texto está referido a distintos sueltos aparecidos en la revista y esencialmente al último editorial, publicado en Abril, así como al artículo de Francesc Aguiló titulado "Llibertat d'expressió".

Por otra parte, me alegro con vosotros de que Algebelí esté vivo, tenga continuidad y que lo sigáis haciendo mes a mes con entusiasmo y dedicación. Un abrazo

Llibertat d'expressió? ¡Sí, para todos!

Quan una persona diu, per exemple: Que considera més necessari per al poble una guarderia infantil que un institut de segona ensenyança, al meu entendre, expressa una opinió personal, sempre digna de tenir en compta.

Ja sabem que tota opinió és qüestionable, perquè la manifestació de la mateixa només reflecteix el sentiment o convicció de qui l'expressa, encara que pugui ésser compartida per altres.

Sabem també, que les persones, ja siguin més o manco lletrades, d'un "status" social, el que sigui, de la ideologia que tinguin i de la llengua que utilitzin, poden manifestar lliurement el seu pensament pel medi que tinguin al seu abast, mitjançant la paraula, l'escriptura o la imatge.

A n'això jo li diria tenir llibertat d'opinió, d'expressió, sempre i quan es manifesti es respectin les lleis instituïdes, i si pot ésser, les bones costums per així no excedir-se, o sigui, no anar més enllà del lícit i raonable. Crec que aquesta és la qüestió.

Si ajuntam les paraules expressió i llibertat tendrem a la vista que la coneguda, i tal volta mal emprada frase "Llibertat d'expressió", pot expressar un concepte molt més ampli que el que se li dona sovint, referit al dret de poder parlar

amb la nostra llengua.

¿Per què? Idò perquè també és llibertat d'expressió poder manifestar una forma de pensar a l'entorn d'un assumpte o cosa, amb la qual se creu, i que naturalment és opinable, per als qui no hi estan d'acord.

I per aquest mateix raonament, com a persones demòcrates, que vol dir que tenim senzillesa de tracte, endemés de respectar els drets dels altres, podem donar lloc a que tota manifestació sobre una qüestió opinable, sigui tenguda en compta, sense que per aquest motiu es pugui desqualificar al discrepant o menysprear-lo públicament, perquè com qualcú va dir: "La sensibilització de la societat civil en el tema de la llengua és molt irregular, cosa que determina tensions que poden conduir al conflicte social per motius lingüístics, sinó s'aconsegueix il·lusionar el conjunt de la societat balear en un projecte col·lectiu encaminat a aconseguir la plena normalització de la llengua de les Balears, en un clima de concòrdia i de respecte dels drets de tots".

Per tant, ajustant-me al dret de la meua llibertat d'expressió i a la meua voluntat de seguir aquest clima de concòrdia i respecte amb els demés, vui dir ara emprant una altra llengua que també conec i estimo, la meua opinió al voltant d'una polèmica, que jo només anomenaria com a una discrepància d'opinions, sense altre objectiu que el de defensar i donar suport, precisament a un mitjà d'opinió local com és la nostra publicació ALGEBELÍ, perquè intercanviar idees i opinions, sigui aquesta una manera d'acostar-nos uns als altres i mai posar barreres per entendre-nos.

Y por eso, mantengo que confundir el derecho y el deseo a mantener un órgano de información y de opinión local como Algebelí, querido y esperado por una mayoría de mueros, aún a riesgo de hacerlo a modo personal y por tanto opinable, pero con sinceridad, confundir repito, esta libertad de fundadores, suscriptores, colaboradores, miembros en suma de un entorno que sustenta la pervivencia de la publicación, con una posible agrupación de censores, intromisión en la línea editorial del Consejo de Redacción, y menos en tribunal ejecutivo de sanciones o

desqualificación personal de quienes actualmente — y que sea para muchos años— están al frente de la edición de Algebelí, creo y expreso libremente, que es trasgiversar, sin motivo cabal, la libre expresión de unas ideas o sentimientos, compartidos además con otros compañeros, que también tienen sabias opiniones, manifestados sin otra intención que dar una opinión personal y libre.

Si entendemos los conceptos mencionados —de lo que no tengo dudas— o sean: opinión, expresión, democracia, libertad... espero que lleguemos a la sana conclusión de que la libertad de expresión sea patrimonio de todos a manifestar opiniones sobre ideas propias, sin descalificaciones ni apropiación de unos derechos genéricos y no sólo de una minoría de élite, que los reivindica cuasi en exclusiva, a su entender, como si sólo sus opiniones o forma de expresarse fuera única y como tal dogma de fe o camino a seguir.

El que alguien haya manifestado la opinión, que más importante es Algebelí, que quienes lo hicieron, lo hacen o lo harán en el futuro, nada tiene que ver con medidas represoras, cuestionar la libertad individual o conjunta de obrar, tal como lo hacen ahora quienes responsablemente dirigen y llevan a los lectores la revista. Y mucho menos coartar su libertad de expresión lingüística o ir contra el uso de nuestra propia lengua.

Todo es cuestión de matices, de opinión, del modo de entender un concepto, sobre un asunto que nada tiene que ver con la política, la ideología, el nacionalismo, ni mucho menos con la encomiable labor, sacrificada y desinteresada de un Consejo de Redacción joven, capacitado, con ideas nuevas —opinables naturalmente— que nosotros respetamos y en buena reciprocidad exigimos se nos respeten las nuestras.

Per acabar vull afegir que qui no ho enten així és perquè no ho vol i perquè no pot o perquè els abres no li deixen veure el bosc.

Pens que queda clara la qüestió i m'agradaria no haver de tornar a insistir més sobre s'interpretació d'aquest assumpte.

Cordialment

Joan Juliá Reynés

THE BARRACUDAS

en concert a Muro

Els membres fundadors Jeremy Gluck (veu i lletres) i Robin Wills (guitarra, lletres i música) varen formar "THE BARRACUDAS" a finals de l'any 78 elaborant, gravant i creant una música que reflexà el seu entusiasme pel pop garage punk i el rock'n'roll americà dels anys 60 i 70. El grup fou arrodonit, a mitjans del 79, amb la unió de David Buckley (baix) i Nick Turner (bateria).

El seu primer single "I want my Woody back" prest es convertí en un disc de culte. El següeren altres: "Summer fun", "Drop out with", "Inside mind", "House of kicks", "Meantime", "Endeavor to persevere" els quals consolidaren la seva reputació com una gran banda de rock.

Ara, amb la darrera incorporació del baixista dels Fortunate Sons, Steve Robinson, i el seu nou disc "Wait for everythin" davall el braç, The Barracudas vendran a tocar a Muro el dia 20 de Juny. Ells ho esperen tot, esperen ser sentits de la manera que es mereixen. Anar al concert a escoltar-los és una bona oportunitat de saber per què. Algebelí vos ho recomana.

DISCOGRAFIA SELECTE

"Drop out with" (EMI, 1981).

"Meantime" (Closer, 1983)

"House of kicks" (Flicknife, 1983)

"Endeavour to persevere" (Closer, 1984)

"The big gap" (Coyote, 1984)

"Barracudas live in Madrid" (Imposible, 1986)

"I wish it could be 1965 again" (GMG, 1987)

"Garage Dump" (Shakin' Street, 1989)

"Wait for everything" (Shake, 1991)

**AUTOSERVICIO
CA NA FRANCISCA**

Calle Mayor, 62 • Tel. 537478

MURO - MALLORCA

**AUTOSERVICIO
CA'N BIEL**

Plaza Sant Martí, 5 • Tel. 537818

MURO - MALLORCA

Setmana del llibre

L'emigració dels mallorquins a Amèrica

Un dels actes més ressenyats de la setmana del llibre va ser la conferència que va donar en Sebastià Serra el passat dijous dia 21 de maig sobre: "L'emigració dels mallorquins a Amèrica", temàtica molt interessant amb apartats tan anecdòtics com el fet d'haver estat murer la primera persona que va fer "palo" a Amèrica o la visió que es tenia a l'altre continent dels mallorquins: pensaven que eren feiners, honrats, que idealitzaven Mallorca i que es casaven entre ells. També dades tan curioses com quants de mallorquins hi havia aproximadament a Argentina o Cuba els anys 20, quines eren les feines més realitzades per ells o que actualment hi ha més de 50 llinatges mallorquins a Puerto Rico.

El cas de ser una temàtica molt coneguda pels murers i pròxima a nosaltres va produir la intervenció del públic i així l'amo en Pere Fiol, murer nascut a Amèrica va contar la seva pròpia història. El conferenciant va manifestar el seu interès

per conèixer les vivències que els murers podem tenir sobre aquest tema i per això ens va facilitar una adreça per a tota la gent que vol donar informació o ser informat: Sebastià Serra - Camí des Tranvia, 29-1B

I acabam amb la dita que el mateix conferenciant va pronunciar: "Hem de tenir present que un poble que ha immigrat entén més que ningú la immigració i l'emigració".

Catalina Contacontes, a la Biblioteca de Muro

La biblioteca Municipal amb el suport del Centre Coordinador de Biblioteques del C.I.M. va organitzar el passat dia 15 de maig "L'hora del conte", dins el programa d'activitats de la Setmana del Llibre. La sessió va estar a càrrec de Na Catalina Contacontes, que com sempre va aconseguir que els infants s'ho passassin d'allò més bé.

Exposició de l'arxiu fotogràfic de Pere Mascaró

Els qui varem anar a la Sala Central aquests darrers dies, poguèrem recrear-nos en una petita mostra del que és un dels arxius de fotografies antigues més important de Mallorca. Gràcies a les freqüents visites de Pere Mascaró a Muro, es conserven fotografies que reflexen així com era ell nostre poble altre temps.

Un esplèndid "Vernissatge"

El pasat dia 22, i com a colofó a l'excelent programació de la Setmana del Llibre, enllestida amb entusiasme i encer pel regidor de Cultura, Damà Payeras, al restaurant Teatre Municipal, vàrem poder disfrutar d'una bella sessió teatral. LA LLUNA de Teatre, una de les agrupacions més destacades del teatre mallorquí de la qual formen part els murers Francesc Aguiló i Gabriel Gamundí, ens obsequià amb el muntatge de l'obra de E. Havel —president de Xecoslovàquia— "VERNISSATGE".

Una extraordinària labor actoral, recolzada sobre Guillem Simó i Pilar Casanovas, amb el suport sobri i perfecte de Rafel Ramis, va aconseguir que una obra de teatre modern, poc habitual a l'escenari murer, enganxàs finalment als espectadors que reconegueren amb els seus aplaudiments l'esforç i el treball creatiu dels protagonistes.

Una senzilla història de solituds i frustracions, una crítica mordaç del consumisme com ameta, ha

estat admirablement recreada pel director Antoni M. Thomàs. No debades ha estat un dels muntatges que he tenguut, aquesta temporada, més elogis de tota la crítica teatral palmesana.

Llàstima —una vegada més— del grup de brètols que, amb una falta de consideració absoluta, ens

martiritzen amb el crepitat de les pipes. Esperam dels responsables municipals que cerquin sol.lucions a una situació que s'està repetint massa i que està esgotant la paciència dels bons espectadors.

Son Jeroni

Com ja és costum i per donar com a finalitzat el curs de ball de bot, organitzat per Revetla d'Algebé, tots els alumnes i integrants del grup varen poder gaudir d'un dia de festa a la possessió de Son Jeroni.

Enguany, dia 17 de maig, el dia va acompanyar en els jocs i corregudes de joies que varen entretenir fins a l'hora de dinar.

Al capvespre es va celebrar una missa que va congregat molta de gent venguda de Muro. La diada va acabar amb una gran ballada popular i un refresc per a tothom. Molts d'Anys!

Noves normes de circulació

Llei de trànsit, circulació de vehicles a motor i seguretat vial

El vigent Codi de Circulació, aprovat per Decret de 25 de setembre de 1934, fou un instrument jurídic que permeté, amb les necessàries adaptacions, l'ordenació del trànsit en una època caracteritzada pel seu espectacular creixement, amb una transcendental repercussió tant en la circulació urbana com en la interurbana.

Però, l'existència d'una nova regulació que substitueixi el Codi de Circulació actualment en vigor, ve imposada perquè hem d'adaptar la norma als principis de la Constitució vigent i per la necessitat de disposar d'un instrument legal idoni per tal d'afrontar la solució de l'actual problemàtica, no contemplada en tota la seva amplitud, per l'anterior normativa.

La magnitud del fenomen de la circulació, amb el tràgic índex de sinistralitat, ha motivat que l'administració abandoni la primitiva concepció, purament policial, de la seva actuació, per passar a un plantejament actiu d'aquesta, orientada a promoure la seguretat de la circu-

lació i la prevenció d'accidents, tant en carretera com en zones urbanes.

A partir del 15 de juny, a causa de la pròxima entrada en vigor del reglament de Circulació que complementa la comunment coneguda Llei de Seguretat Vial, intentarem informar sobre aquells punts que modificaran d'una manera o altra els hàbits de conducció de moltes persones. Així que exposarem els que puguin tenir un interès especial.

A.- Conducció sota els efectes de l'alcohol, drogues i altres substàncies perilloses.

1.- No podrà circular per les vies objecte d'aquesta Llei el conductor de vehicles amb taxes superiors a les que reglamentàriament s'estableixen de begudes alcohòliques, estupefaents, psicotròpics, estimulants o altres substàncies anàlogues.

2.- Tots els conductors de vehicles queden obligats a sotmetre's a les proves que s'estableixin per a la detecció de les possibles intoxicacions per alcohol. Igualment queden obligats els altres usuaris de la via quan es trobin implicats en algun accident de circulació.

— 0'8 g. d'alcohol per litre de sang amb caràcter general.

— 0'5 g. si es condueixen vehicles destinats al transport de mercaderies de més de 3.500 grs. de

P.M.A.

— 0'3 per a conductors d'autobusos, taxis, vehicles de transport escolar o de menors, mercaderies perilloses, vehicles d'urgència i transports especials.

B.- Cinturons de seguretat, cascs i altres elements de protecció.

Una de les normes que han canviat és la de l'ús del cinturó de seguretat. A partir del 15 de juny, a més de les persones que ja estaven obligades a utilitzar-lo en vies interurbanes (els conductors dels seients davanters dels turismes) es veuran obligats a usar-lo, també, tots els ocupants dels turismes i vehicles anàlegs (tant en vies urbanes com en interurbanes), i també els ocupants dels seients dels camions de 3.500 Kg. de pes màxim i autobusos de pes màxim no superior als 5.000 Kgr.

En relació al casc, ja existia l'obligació de dur-lo en determinades vies, però a partir d'ara serà obligat tant en vies urbanes com en interurbanes i en qualsevol tipus de motocicletes, inclosos els ciclomotors.

Als pròxims números de la revista parlarem d'altres temes relacionats amb les noves normes de circulació de la Llei de trànsit, circulació de vehicles a motor i Seguretat Vial.

Polícia Local de Muro

Deixa Astorat

- Que ex-professors de gimnàstica donin conferències en castellà a la nostra gent gran sobre la història de Mallorca.

- Que es desmantelli el Saló d'Actes de la Casa de Cultura per fer-hi un centre de salut, sense que abans s'hagi planificat l'adequació d'un nou saló. Per cases no estan!

- Que fins aleshores no se li hagi donat cap utilitat a la restaurada peixeteria municipal, a la casa vora el convent, etc.

- Que el Sr. Gamundí Molinas no ens doni també una lliçó de física nuclear o enginyeria genètica semblant a la lliçó d'història i lingüística del mes passat.

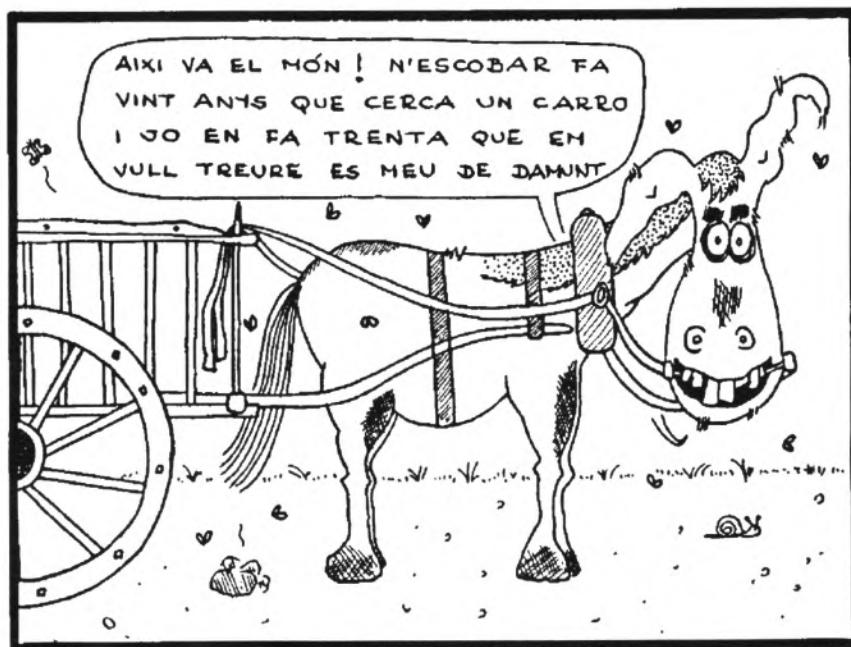
- Que el dit Sr. trobi improcedent i fora de lloc que Algebelí s'editi en català, com si aquí envers de a Muro ens trobàssim a Las Batuecas.

- Que en Manolo trobi el seu carro a Muro.

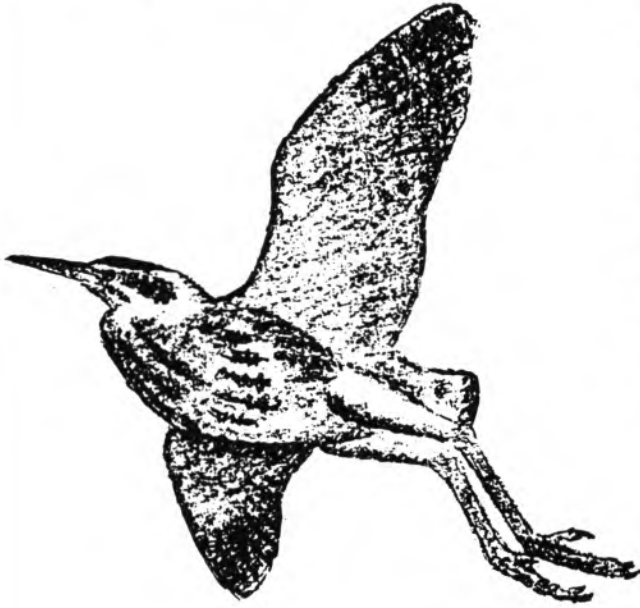
És d'alabar

- L'excel·lent il·luminació que disfruten al casc antic de Muro. Així dona goig passejar pels carrers.

- Que malgrat les experiències de manca d'educació cívica i respecta als demés, la comissió de cultura de l'Ajuntament tenguin moral per dur teatre professional a Muro.

La Queca i els aucellaires anglesos

La primavera d'enguany a S'Albufera, s'ha de recordar per haver recuperat un dels animals més característics del prat, perdut anys enrera: la Queca (o Bitó) una espècie d'agró solitari, molt mal d'observar però molt bo de sentir. Els mascles d'aquest animal fan uns bramuls molt sonors, que es poden escoltar a un parell de quilòmetres! Per això, antigament, alguns li deien "Sa Por de Sa Bufera". Aquest animal ha tornat molt rar a tota Europa, i fa vint o trenta anys degué desaparèixer de Mallorca. Les darreres primaveres, així mateix, n'havíem sentit o vist algun pel Parc Natural, però enguany se sent cada dia, i sabem que, com a mínim, hi ha tres mascles que bramulen. La Queca ha tornat, esperem que de manera definitiva.

Pensem que el motiu fonamental per aquest retorn és que ara les

queques tenen més aliment; aquest aucell menja, sobretot, granots. Gràcies a les vaques i els cavalls que viuen a S'Albufera, ara hi ha més llocs d'aigua, sense canyet, i els granots hi crien i les queques els poden capturar.

Per altra banda, S'Albufera reb aquests mesos moltíssimes visites de gent que ve de molt lluny (Anglaterra, Grècia...) per contemplar la fauna mallorquina. Mils d'anglesos venen cada setmana al Parc Natural a veure aucells.

El parc està "a tope" de gent, carregats de prismàtics, telescopis i tele-objectius del més sofisticat... tota aquesta gent s'en torna al seu país amb una bona imatge de Mallorca: una illa on

la gent protegeix, cuida i estima la naturalesa, i la mostra als visitants. Esperem que prest tots aquests "aucellaires" puguin visitar altres parcs, com Mondragó o Sa Dragonera.

Inauguració de la Casa d'en Bateman al Parc Natural de S'Albufera

El passat dia 8 de maig va esser entregada al Parc Natural de S'Albufera la Casa d'en Bateman (Sa Roca), després de la seva rehabilitació. En el Pla de Gestió del Parc, es va decidir restaurar aquest edifici pel seu valor cultural innegable com edificació industrial del segle XIX. Les obres, a càrrec de l'empresa TRAGSA i finançades per l'ICONA s'iniciaren el setembre del 1991 i han consistit en una rehabilitació de les edificacions existents conservant plenament la seva estructura i detalls tradicionals (finestres, arcs, teulada, estructura de fusta, rajoles, etc.). S'han construït també dos ponts per crear un circuit que l'enrevolta i que permet la seva observació des de tots els angles, i un passeig vora el Canal des Sol. La despesa de la inversió ha estat propera als 30 milions de

pessetes; com a curiositat, es pot assenyalar que el pressupost de construcció de Bateman era de 32.632 reals de velló.

Un primer projecte de restauració va ser redactat per l'arquitecte J. Alcover, de la Conselleria d'Obres Públiques. Posteriorment, el projecte definitiu i direcció d'obra han estat responsabilitat de l'arquitecte J. Vidal.

Aquestes edificacions corresponien a l'antiga estació de bombeig d'aigua de Sa Roca per a la dessecació del Prat, construïdes a finals del segle XIX, albergaven una caldera de vapor i instal·lacions annexes, dissenyades pels enginyers anglesos que projectaren la dessecació de S'Albufera el segle passat (Bateman i Hope). La màquina de vapor existent a aquest edifici feia

moure una gran roda de pales que estirava l'aigua del Prat cap el Canal des Sol per possibilitar la seva sortida a la Mar.

El darrer habitant de la casa fou en Pep "Coll Curt" que la va emprar com a vivenda mentre realitzava tasques de vigilància de la pesquera i cacera de S'Albufera, des del seu abandonament l'edificació s'anà degradant progressivament i els seus habitants eren només els coloms de Sa Roca.

Amb la seva recuperació el Parc ha guanyat un espai magnífic per a l'ús públic, que estarà dedicat per una banda a les projeccions audiovisuals per als escolars i públic en general i, per l'altra a l'habilitació d'una sala dedicada a l'exposició permanent de S'Albufera (Natura, història, etnologia, etc). Cal desta-

car que l'edificació i els seus voltants, han estat executades amb el criteri de fer-les assequibles a l'accés de persones minusvàlides ja que s'han eliminat les barreres arquitectòniques.

A la inauguració, hi va assistir el Director General de l'ICONA, D. Santiago Marraco; el Director General d'Estructures Agràries i Medi Natural de la CAIB, D. Fernando Garrido; el Subdirector de l'ICONA, representants dels Ajuntaments de Muro i Sa Pobla, personal del Parc i medis de comunicació.

Parc Natural de S'Albufera
Biel Perelló

16 POLICIES DE PROTECCIÓ CIUTADANA 24 HORES AL DIA, TOT L'ANY

Tots tenim "dret a la seguretat" i, perquè això succeeixi i sigui garantit l'ordre públic, la policia local dedica el seu temps i esforç.
Sempre a la seva disposició per resoldre situacions complicades.
El seu lloc de feina són els nostres carrers,
les nostres places i els nostres barris.

Col·labora amb ells
POLICIA LOCAL DE MURO
SEMPRE AL TEU COSTAT

Truman Capote i Quim Monzó: un bon equip

Truman Capote, El Convidat del dia d'acció de gràcies. Traducció i pròleg de Quim Monzó /Empúries / Fundació Caixa de Barcelona.

Quim Monzó és un bergant de la meva desena (dia envant dia enera, però quan jo sigui vella ell no serà molt jove, o viceversa) ben cepat i potent i que en conversar retura una mica. Du —duia, la darrera vegada que el vaig veure, pelegrinant per les institucions de Barcelona en cerca d'una subvenció per una pel·lícula que d'entrada es deia HÒSTIA però que va acabar per ser PA D'ÀNGEL (a causa de la subvenció, supòs)— unes patilles com d'anar-se'n a l'Expo, i havia tornat dels USA literalment sense calçotets. Era molt divertit. M'imagino que deu haver tornar un mussol, com tots els altres. Però d'ençà que ell tradueix he deixat de llegir la versió original dels meus llibres preferits. El que avui comentaré consta de tres narracions comovedores de Truman Capote, el famosíssim autor de A SANG FREDA: "Amb el relat d'un assassinat múltiple comès per dos psicòpates a Kansas es va empescar un gènere (la novel·la sense ficció) i va consagrar-se", ens adverteix en Quim al pròleg.

La primera narració del llibre, UN RECORD DE NADAL, és, com les altres dues, autobiogràfica. Els personatges són una fadrina vella i l'autor del relat als 7 anys, que estava en certa manera a càrrec seu: són cosins d'enfora. Hi ha més gent a la casa, més parents, "i encara que tenen poder sobre nosal-

tres, i sovint ens fan plorar, tot amb tot no som gaire conscients d'ells". Quan comença el conte han de fer trenta pastissos, com cada anys un dia de finals de novembre. Transporten els ingredients, la llenya i els pastissos de fruites fets (també l'arbre de Nadal) amb un cotxet de nin petit ja fet pols, de vímet: "però és un objecte fidel". És també el llit de Queenie, la moixa. Apleguen pacanes i compren les altres coses necessàries (també shiskey el temps de la prohibició) amb uns diners que tenen amagats sota un tauló que s'engronsa "sota el terra sota un orinal sota el llit de la meva amiga". Han guanyat aquests diners venent roba de segona mà, poals de mores, confitura feta a casa i així mateix collint flors per enterraments i casaments. "Un cop vam guanyar el premi setantanovè, cinc dòlars, en un concurs nacional de rugbi". També van guanyar força exhibint "un pollastre de tres cames covat per les nostres pròpies gallines". Una altra forma de poder fer els pastissos era matant mosques: "L'estiu passat, altra gent de la casa ens va contractar:

ens pagaven un centau per cada vint-i-cint mosques que matéssim".

Per qui eren aquests pastissos? "La part més grossa és per persones que hem vist potser un cop, potser mai. Gent que ens ha encès la fantasia. Com el president Roosevelt. Com el reverend J.C. Lucey i senyora, missioners baptistes a Borneo que van fer un sermó aquí, l'hivern passat. I el petit esmolet que ve al poble dos cops a l'any".

És millor que el comprin. Trob que és absurd haver de tornar a escriure el que diuen llibres ja editats i que són a la venda per un preu mòdic. A més a més, crec que està prohibit. Només volia fer-los veure que aquesta mena de llibres, dels que s'escriuen quan encara hi havia ideals, a més que no abundan, els que els coneixen els tenen com a molt gelosos i mig amagats davall el coixí perquè no volen que l'altra gent passi el guster de llegir-los que han passat ells. Per això els he volgut destapar: qui tot sol s'ho menja tot sol s'ofega.

Xesca Ensenyat

ull crític

El dinamitam o l'acabam. Què feim?

MURO VIST PELS VIATGERS

Amb aquest article volem encetar un nou apartat a la revista ALGEBELÍ que rebrà el títol de: MURO VIST PELS VIATGERS. En aquests reproduïrem les impressions i notícies que del nostre poble ens deixaren tan il·lustres visitants, permetent, així, conèixer el nostre passat col·lectiu i apropar-nos-hi un poc més.

Les notícies que aquests viatgers i escriptors, els quals visitaren la nostra illa durant els segles XVIII, XIX i XX, donaren de Muro en les seves visites són molt diferents, tant en la temàtica com en l'extensió. Així, alguns d'ells seran tractats amb major amplitud, com poden ser Jeroni de Berard o l'Arxiduc Lluís Salvador d'Habsburg, en canvi, d'altres, com Pau Pifarrer, Quadrado o Antoni Furió són menys prolífics i per tant, no els veurem amb tanta amplitud. I finalment, d'altres viatgers famosos com Frederic Chopin, George Sand, etc. no en parlarem per no sortir en els seus relats cap notícia de Muro.

Les obres que ens deixaren aquests escriptors i viatgers són una importantíssima font per a l'estudi de la història, la geografia i l'antropologia de Mallorca. Ells ens conten com era la vida quotidiana, els costums i la nostra manera de pensar i d'entendre el món en segles passats, tan diferents de les dels malloquins d'avui, i les descripcions físiques que de l'illa i dels seus pobles realitzaren.

Els nous corrents de pensament que recorren Europa durant els segles XVIII i XIX i que es van succeint uns als altres: la il·lustra-

DESCRIPCIONES DE LAS ISLAS PITHIUSAS Y BALEARES.

Vargas Ponce

*Disce autem aliis plura & exactius.
Nunc autem ut quæque erunt clarissi-
ma & strictim.
Pomponii Melæ Proæm.*

DE ORDEN SUPERIOR.

MADRID. En la Imprenta de la viuda de Ibarra, Hijos y Compañía.
AÑO DE MDCCLXXXVII.

ció, el romanticisme i el positivisme, bressol de grans civilitzacions i cultures ancestrals; i tot això acompanyat d'un atractiu orientalisme i exotisme. Mallorca, les illes Balears en són part, d'aquest nou món Mediterrani que es desperta, i com a tal s'introduirà dins les rutes dels nous viatgers.

Els, els viatgers, bé siguin il·lustrats, romàntics o positivistes, són homes de gran cultura, són els fundadors de la nova ciència històrica i geogràfica, els pica la curiositat i l'interès, les ganes d'aprendre i de descobrir, però també, és el moment de la consolidació dels Estats d'Europa i molts d'ells estan al servei d'aquest, dedicant-se a recollir tota classe d'informació útil per a la nova maquinària que es posa en moviment: l'Estat centralista.

Així, doncs, avui començarem amb les notícies que de Muro ens deixà José Vargas Ponce a la seva obra titulada "Descripciones de las islas Pithiusas y Baleares"*, pertanyent al corrent de viatger il·lustrats, i a la seva introducció del llibre deixa clar els seus objectius i la metodologia que segueix per fer el seu estudi. Vargas identificà la geografia amb la descripció dels països i la relacionà fortament amb la història.

José Vargas Ponce havia estat encarregat de la missió d'aixecar les cartes i els mapes hidrogràfics de les costes mediterrànies, tasca que realitzà durant l'any 1784. Totes les dades i informacions que sobre les illes havia recollides es publicaren l'any 1787, amb el títol ja esmentat. En aquesta obra recull

informacions sobre geografia, història, demografia i economia de les Balears i Pitiüses. Durant la seva estada a Mallorca fou assessorat per la Societat Econòmica Mallorquina d'Amics del País i va ésser acompanyat pel canonge Antoni Despuig i Dameto.

L'esment que de Muro fa a la seva obra és molt curta i es troba dins un apartat que diu "Varias Villas":

"Saliendo del pedregoso y desigual término de la Villa de Artá se encuentra nuevamente una crecida llanura, cuyo márgen sirve de límite, y forma la Bahía de Alcudia, y es la parte menos cultivada de la Isla. En esta algo distante del mar estan las Villas de Santa Margarita, Muro, la Puebla y Campanet todas á corta diferencia de igual tamaño y hermosura, no siendo nada despreciable las Iglesias Parroquiales y demas edificios públicos de ellas".

Dos paràgrafs més envant i dins l'apartat "Alcudia y la Albufera" hi trobam una breu descripció de la nostra albufera:

"Volviendo á tomar hácia la bahía de Alcudia, y dirigiéndose á esta Ciudad, se encuentra en el camino unos grandes y extendidos estanques de agua parada, que los del País llaman Albuferas, las que producen un temperamento muy mal sano en sus inmediaciones: vienen formadas de las aguas que baxan de los montes i sierras desta parte de la Isla, que encontrando

en su tránsito al mar terreno mas abaxo de las orillas de este, se depositan, y á mas de la intemperie que ocasionan, inutilizan una porcion de tierra, que si se practicasen desagües y canales bien imaginados, podrian ser sus aguas (perniciosas en las circunstancias presentes) ventajosísimas á la fertilidad y cultivo de estos mismos terrenos. La idea desta obra muchas veces se ha imaginado por los Señores Mallorquines; pero lo inevitable de su costo ha sido siempre i será el fuerte obstáculo de las obras mas útiles, como lo seria sin contradiccion esta".

Del primer paràgraf podem comentar l'afirmació que diu que aquesta és la part menys conreada de l'illa. Efectivament, pensem que la seva visita se realitzà a finals del segle XVIII quan encara no s'havia iniciat el procés de roturació i establiment de les terres primes, garrides, marines així com les de l'Albufera que eren molt superiors a la superfície conreada, i que, a més, en gran mesura pertanyia a la noblesa malloquina. També les ratzies que molt sovint realitzaven els pirates berberescs contribuïa a mantenir allunyada la població illenca de la costa, i per tant, les terres més aprop de les costes restaven incultes davant el continuat perill d'aquests atacs.

En la descripció que fa de l'Albufera es reflecteix molt bé la mentalitat dels il·lustrats que la

veuen com un focus de malalties i de males olors, de les quals no se'n treu cap profit. L'Albufera no és vista com un ecosistema reduït capaç d'allotjar i mantenir una elevada riquesa d'espècies i nutrients. També és interessant la referència que dóna de l'interès que els senyors malloquins tenen en el seu aprofitament, aquí hem d'entendre que fa referència a l'aristocràcia mallorquina que era la fundadora de la Societat Econòmica d'Amics del País, els quals foren els promotors de diferents estudis i projectes de dessecació, i que a l'any 1818 ja havien format la comissió per a la dessecació del Prat de Sant Jordi de Palma. I que a Muro no s'aconseguirà fins l'any 1871.

Finalment adjuntam dues taules: una de població, on Muro és la catorzena població en nombre d'habitants i una altra sobre la producció agrària de tots els municipis de l'illa.

Pau Mateu i Vives

En el marco incomparable
del

HOTEL
Bahía de Alcúdia - Mallorca

Celebre sus Bodas, Comuniones,
Banquetes y Comidas de Empresa.
Tenemos las mejores instalaciones
de la comarca.
Pídanos presupuesto sin compromiso.
Llámenos al 89 09 09.

Ctra. Sa Pobla - Pto. Alcúdia
Km. 9 - Playa de Muro
Teléfono: 89 09 09

MURO D'UN TEMPS

La plaça de Sant Martí fa un grapat d'anys. Una imatge per comprovar el canvi que ha fet el nostre poble... En aquell temps no tenien ni "Ora", ni problemes de circulació i Muro era un dels pobles de "l'illa de la calma".

**Cases de
Son Sant Martí**

**COMUNIONES - BAUTIZOS
BODAS - BANQUETES
CONGRESOS - CONVENCIONES**

**LOCALES CLIMATIZADOS
BELLOS JARDINES
AMBIENTE FAMILIAR**

Ctra. Muro-Ca'n Picafort, km. 8
Apar. n.º 2 - Tel. 53 74 50
07440 MURO (Mallorca)

Demografia

Naixements

- Elisabet Torres Verdum -23-4-92
Pere i Llucia

Defuncions

- Margalida Quetglas Amengual
75 anys - Sacrés - 22-4-92.
- Maria Socás Vidal
76 anys - Pelut - 23-4-92.
- Josep Pujol Fornés
85 anys - Voltat - 26-4-92.
- Margalida Sastre Garau
83 anys - Mostatxet - 1-5-92.
- Rafela Perelló Riutort
35 anys - Lluqueta - 25-5-92.

Josep Pujol Fornés

El dia 25 d'abril passat, a l'edat de 85 anys va morir Josep Pujol Fornés.

Des d'aquí la nostra condolència als seus fills Josep, Aina i Margalida. Descansi en pau.

Ilegiu ...

algebeli

sa revista que està de
moda

Matrimonis

- Joan Aulet Riera i M. Isabel Romero - 4-4-92.
- Josep Fornés Pons i Antònia Vives Balaguer - 5-4-92.
- Mateu Torelló Quetglas i Silvia Vives Martorell - 25-4-92.
- Guillem M. Andreu Ballester i Ana M. Miró - 25-4-92.

Enllaç Frontera-Riutord

El passat dia 14 de Març, i al magnífic marc de l'Església del Port de Pollença, tingué lloc la unió en sant matrimoni de la parella formada per Jaume Frontera Marimón i Catalina Riutord Siquier.

Des d'aquesta pàgina els enviam la nostra més cordial enhorabona.

Enllaç Ballester-Frau

El passat dia 9 de maig es varen unir en matrimoni a l'Església de la Porcíncula n'Isabel Frau i en Miquel Ballester.

La nostra enhorabona als novis i a la família.

Primera Comunió

El passat dia 12 d'abril, a l'Església Parroquial de Muro varen rebre per primera vegada el pa dels àngels els germans Magdalena i Miquel Moragues Moranta.

La nostra més cordial enhorabona als nins i als seus pares.

Noces d'Argent

El passat dia 25 d'abril, la parella formada per Antoni Porquer Quetglas i Catalina Tugores Fornés varen celebrar 25 anys d'unió matrimonial amb una missa a l'Església de Sant Albert Magne de les Platges de Muro.

Que l'amor il·lumini aquest 25.è aniversari fent un moment de joia i alegria en tot moment.

C. D. Murense: se acabó la temporada en Preferente, Juveniles y Cadetes

REGIONAL
PREFERENTE: *No se cumplió el objetivo de clasificarse para la liga de ascenso.*

Después de toda una temporada luchando para conseguir entrar a formar parte de los equipos clasificados para disputar la liga de ascenso a Tercera División Nacional y después de haber tenido un pie dentro del grupo de los clasificados toda la temporada, al final no se pudo conseguir. El equipo que en el ecuador del campeonato había entrado en una recta ascendente tanto en resultados como en juego volvió en la recta final a ser el equipo sin ganas, sin alegría y sin motivación, y lo peor con resultados malos tanto dentro como fuera de nuestro feudo y para rematar la faena, en los últimos partidos disputados por nuestro equipo ni siquiera conseguimos la media de un gol por partido y, tanto juego malo y tanto cerocerismo acabaron por aburrir al público murero.

Aprechamos así mismo para dar un palo bien gordo a algunos jugadores del club que caminan más que corren últimamente y a nuestro entender pecan de individualismo y de jugar poco para el equipo, por nombrar a algunos (los más reincidentes), nombraríamos a Genicio (al que yo particularmente le hubiera dado banquillo) y a Carmelo. No tengo ningún problema en mencionar nombres y si se nos enfadan los dos pequeñines, allá ellos.

Bueno ya no quiero hablar más del equipo de Preferente, ahora la tem

porada ya ha acabado y hasta la temporada que viene no habrá más resultados que comentar y espero que sean buenos, os dejo con el último resultado del Murense en esta temporada y si alguien quiere seguir sabiendo cosas importantes a cerca de los grandes habrá en este número otro comentario sobre la cena de los directivos para despedir la temporada en la que saltaron noticias frescas.

Campos 1 - Murense 0

JUVENILES:
Se salvó la categoría.

En efecto el equipo Juvenil logró mantener la categoría y la temporada que viene seguirá en Primera Regional. Espero y esperamos todos los seguidores del club que la próxima temporada los resultados sean mejores. Este año han pasado muchas cosas y de conseguir quedar entre los primeros clasificados, ya que en mi opinión había equipo para ello (al menos al principio), se ha pasado a sufrir para conseguir evitar el descenso.

Creo que el año que viene vamos a ver al Murense Juvenil

entre los grandes de la categoría y para ello hay que mimar más a éste equipo y, en mi opinión, en la cantera murense tenemos un entrenador ideal para ellos, tanto por su capacidad de entrenador como por su carácter, hablo de Toni Bauzá "Rua". A ver si por una vez me hacen caso.

CADETES:
Consiguieron ascender a Primera Regional.

Bravo por los Cadetes que nos han dado la alegría de la temporada al quedar segundos en la liga y conseguir ascender a Primera Regional.

Además del ascenso han hecho disfrutar jugando y marcando goles al público que se congregaba en el Municipal de Muro para verlos jugar.

Bueno para el próximo número tendremos preparado un Especial Cadetes comentando su particular temporada y sacando algunas fotos del equipo, así que este mes no me alargo con ellos, hasta el mes que viene. Enhorabuena!

INFANTILES Y ALEVINES:

"Siguen compitiendo a falta de pocas jornadas".

Cuando salga este número de Algebelí quedarán ya pocas jornadas para la finalización de la temporada en las categorías Infantil y Alevín, el próximo número trataremos extensamente sobre sus respectivos finales de temporada y sus goleadores, ahora os dejamos con los últimos resultados de estos equipos que han llegado a nuestra redacción.

Infantiles

Murenses 2 - Pto. Pollensa 5

Alevines

Murenses 2 - At. Sancelles 2

Cena despedida de temporada 91/92 del C. D. Murenses

El pasado 15 de mayo tuvimos el placer de ser invitados a la cena de despedida de esta presente temporada que organizó el Club Deportivo Murenses en el Celler Cas Chato de Can Picafort. A dicha cena acudieron los Directivos y la mayoría de los empleados del Club, así como el capitán del Murenses.

En la cena se trataron muchos y variados temas sobre la temporada pasada y la que viene, temas que trataremos en el próximo número en la entrevista que tendremos en estas páginas con el Presidente de nuestro Club, D. Miquel Barceló. Pero lo más importante fue la decisión que se aireó en la cena de no contar para la próxima temporada con los servicios del entrenador Pedro ortiz. Os dejamos con el **testimonio** gráfico de la cena y hasta el próximo número en el que Miguel Barceló nos desvelará quién será el sustituto de Pedro en el banquillo, los problemas Ayuntamiento-Club Deportivo Murenses y un sinfín de cosas interesantes para todos los aficionados a nuestro fútbol.

Atletismo Escolar

El pasado 9 de mayo se celebraron las pruebas finales comarcales en el circuito de Pollensa.

Hubo muchísima participación y buenas marcas y el sol acompañó, lo que hizo de ella una jornada completa.

Cada atleta podía participar en una prueba y al final se miraban las marcas y la puntuación por colegios, para poder participar en la Gran Final del Campeonato de Baleares de Pista, a celebrar en el Polideportivo Príncipes de España en Palma.

El pasado 13 de mayo se celebró el famoso Miting de Atletismo Rafel Coll en el Polideportivo Príncipes de España de Palma. En él sólo participaban los mejores corredores de las Baleares; juntamente con los mallorquines estaban los mejores de Ibiza y Menorca. En algunas categorías no se habían enfrentado con los corredores de Mallorca, era el caso de los de Iniciación y Benjamín.

La participación murensa no dio todo lo que se esperaba, quizás debido al nerviosismo al ver tanta gente, correr por primera vez en Pista de Tartán, tal vez cansancio de nadar por la mañana en Aquacity o el gran nivel de corredores que había.

El único que ganó la prueba en la que tomó parte fue Paco Tugores Sastre que quedó en primer lugar en la distancia de 600 m. con un tiempo extraordinario de 2 minutos, rebajando en 13''80 la marca obtenida en Pollensa cuatro días antes.

Esperemos que el día 6 de junio otros corredores destacados como Antoni Tugores o M. del Mar Quevedo suban en lo más alto del pódium, porque clase y categoría tienen.

Cross-man

EL “GRUP D’AMICS” ORGANIZA LOS TORNEOS DE SAN JUAN DE VOLEIBOL Y DE FUTBOL-SALA

Hay que alabar a estos chicos amantes del deporte que una vez más organizan los torneos de fútbol-sala i de voleybol para estas fiestas de San Juan en Muro.

Los dos torneos están en su ecuador y para el mes que viene, o sea para el próximo número de Algebelí, ya tendremos las clasificaciones finales de estos torneos o bien las finales de las que daremos habida cuenta.

EQUIPO DE VOLEIBOL “BAR OLIMPIC”

FUTBOL SALA “SEGUROS FERRER”

De pie (de izq. a der.): Biel, Pintiño, Winston, Joan, Coves y J. José.
Agachados (de izq. a der.): Baltasar, Juanito, Marimón, Leonardo y Paco

Ahora para este número os dejo con la clasificación del torneo de fútbol-sala y dos fotos representativas de cada torneo. Una del equipo de voleybol del Bar Olímpic, compuesto en su mayoría por chicas jóvenes y bonitas y otra foto del equipo más joven del torneo de fútbol-sala, Seguros Ferrer.

Juan José Ferrer
Cati Arrom

CLASIFICACION

— C. Postal	8	7	0	1	45	8	15
— Skau	6	5	1	0	30	13	10
— Sami	8	5	3	0	36	28	10
— Son Moro	6	4	1	1	39	10	9
— Predissos	6	4	1	1	34	13	9
— Charly A	8	4	3	1	33	26	8
— Falcons B.	6	3	2	1	25	16	7
— Cosca	6	3	3	0	39	23	6
— S. Ferrer	8	2	4	2	34	32	6
— Voltors	6	1	5	0	6	25	2
— Avenida	5	1	4	0	14	34	2
— Charly B	7	1	6	0	25	53	2
— Piroksa	6	1	5	0	10	41	2

EQUIPOS MENOS GOLEADOS

C. Postal: 8 goles
Son Moro: 10 goles
Skau: 13 goles
Predissos: 13 gol

MAXIMOS GOLEADORES

Jaume Rom (C. Postal): 29 goles
Cata (Sami): 15 goles
Tolo Fornés (Son Moro): 13 goles
Joan Segura (Cosca): 13 goles

Un Campió fet a cop de pedal

El murer Biel Moncades va aconseguir el passat dia 1.er de maig el Campionat de Balears de Fons en carretera. Aquesta notícia va significar una sorpresa per a molts de murers, però no fou tanta per a tots aquells que el coneixen i segueixen.

Aquest jove de Muro va lluitar molt fort per poder aconseguir un lloc entre els millors en la competició de la bicicleta; no tan sols ha d'entrenar, sinó que també ho ha de compaginar amb els estudis, cosa que no li permet dedicar-se totalment a aquest esport.

L'itinerari amb sortida i arribada a Santa Eulàlia va constar de 150 quilòmetres amb constants puja

des i baixades, i amb les ascensions a Ses Marrades, Coll de Vila i Cala Sant Vicenç.

Va esser al darrer terç de la carrera, faltaven 50 quilòmetres, quan en Biel va aprofitar un instant de relaxament dels seus contraris per escapar-se del pilot i arribar en solitari.

La premsa d'Eivissa va fer notar, a totes les seves publicacions, la gran tasca que va desenvolupar aquest corredor murer; aquí no puc deixar de banda el total oblit que va fer la premsa de Mallorca, fent i tot pensar a la gent que això no podia esser veritat, ja que els diaris no deien res d'aquest campionat.

En Biel no és flor d'estiu, ja que segueix lluitant per demostrar a tots que no es vol aturar en un campionat de Balears, sinó que vol lluitar fins que les forces aguantin, encara que tots sabem que la gran oportunitat és a la Península, esperant que algun equip important es fixi en ell.

Des d'aquí li vull desitjar el millor i que no deixi de córrer ara que ha aconseguit arribar fins aquí.

SUPERMERCADO

DUNAMAR

SUCURSAL

**Antic Forn de CAN SEGURA
DE MURO**

DESPACHO DE PASTELERIA, BOLLERIA
Y PANADERIA

ACEPTAMOS ENCARGOS

**NUEVO SERVICIO DE
CARNICERIA Y CHARCUTERIA**

VEAN TAMBIEN NUESTRAS OFERTAS MENSUALES EN OTROS ARTICULOS

Paseo Colón, 176
Tel. 85 07 40

CAN PICAFORT

I Motocross Internacional Festes Sant Joan

Dies 27 i 28 de Juny

Dins les properes festes Festes de Sant Joan es celebrarà el I Motocross Internacional al circuit Forà Vila de Muro.

El dia 27, a partir de les 17 h. fins a les 20 h., es celebraran els entrenaments oficials de tots els pilots que participaran a la carrera. El dia 28, a partir de les 10 del matí, començarà el I Motocross que és puntuable per al Campionat de Balears, i en el que participaran els millors pilots de la Península, de Balears i d'extranger.

Al circuit Forà Vila s'han produït unes millores en el seu traçat, com és l'ampliació i la seva llongitud (1.700 m.), gràcies al seu propietari Josep M. Segura.

L'organització del motocross estarà a càrrec del Moto Club Muro i Motor Club Cop de Gas.

En la Tercera Edat, actos y fiestas en Abril

El día 5 de abril, invitados por la Asociación Ero de Santa Margarita, dos de nuestros directivos asistieron a los actos que se celebraron para festejar su Aniversario.

El día 6 de abril, en el local social de la Tercera Edad de Muro, se celebró una conferencia-coloquio, en la que se explicó y enseñó a nuestros asociados la utilidad que tienen unos pequeños aparatos llamados audífonos, que sirven para aquellas personas que tienen dificultad para oír. Más, sin compromiso, invitaron a los afectados a unas demostraciones y orientaciones en cuanto al precio, ya que cada uno es distinto porque depende de cada uno particularmente.

El día 10 de abril, invitados por el Centro de Cultura de la Comarca de Inca, asistieron dos directivos para la presentación de un libro escrito por D. Bartolomé Vallespir, Dr. del Centro, escrito durante su condolencia en el sanatorio Joan March. Su título es "Los últimos días de Otoño". Para los asociados interesados en su lectura está a su disposición en nuestra pequeña biblioteca, ya que fue regalo de un socio amante de la cultura.

Fiestas de Pascua. Como es

costumbre, las señoras se dedicaron a la limpieza general. Este año el tiempo no acompañó como suele ser costumbre, y se comentaba que estaba más acorde con las fiestas de Navidad. La lluvia y el viento hicieron acto de presencia durante toda la semana, y el frío nos acompañó como en pleno invierno. Como es ya tradicional se elaboraron las empanadas y "robiols" al estilo casero. Verdad es que todos los días podemos consumirlas, ya que se ofrecen en todos los hornos del pueblo, pero en estas fechas es costumbre que las hagan las señoras, al igual que el frito llamado de Pascua.

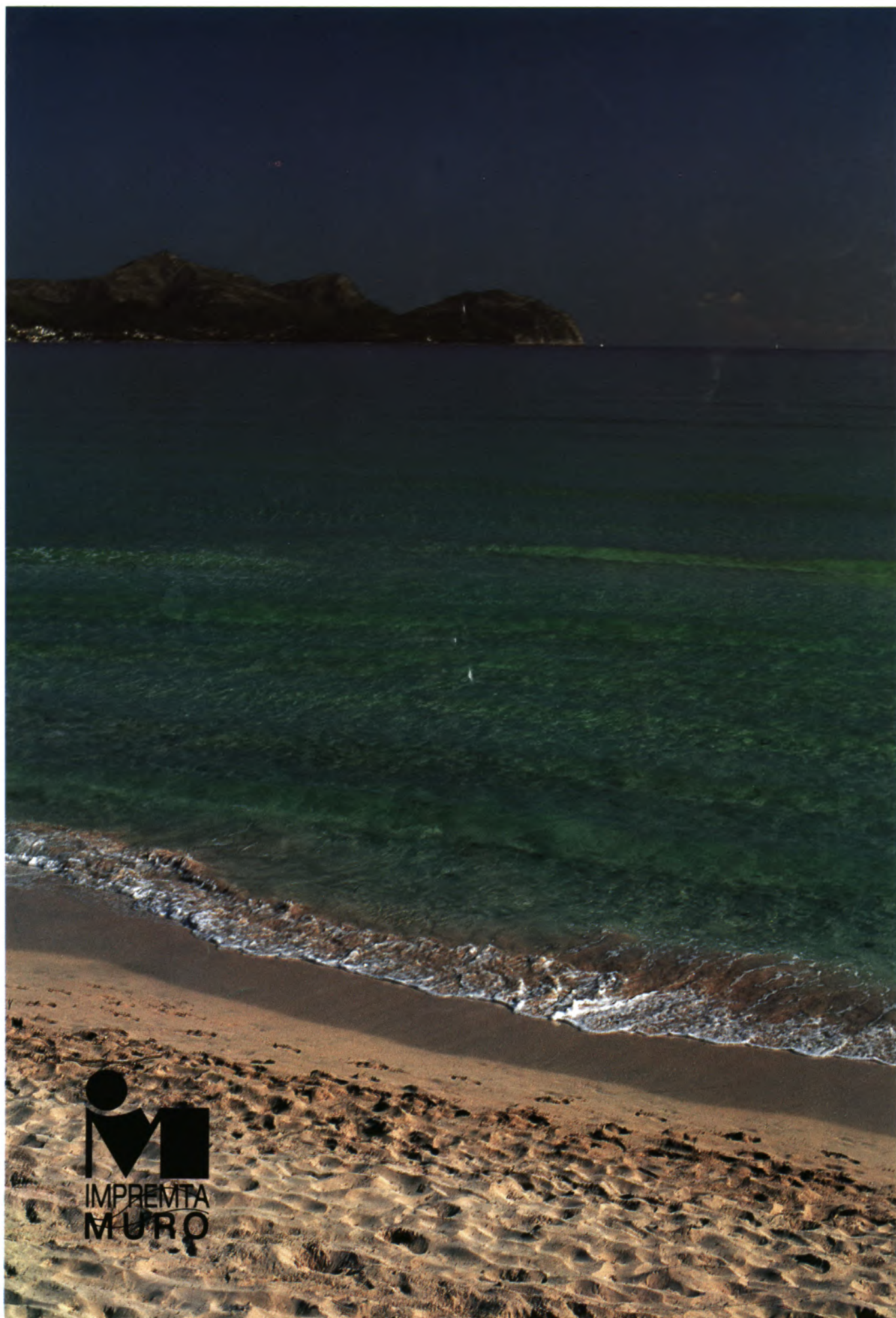
El Jueves Santo por la tarde en la Iglesia Parroquial de Muro se celebró la misa recordando la cena Pascual que Jesús hizo con todos los apóstoles antes de ser crucificado. Por la noche, a pesar del frío, la procesión salió acompañando a Cristo en la Cruz, juntamente con siete pasos con sus respectivos penitentes. El Viernes Santo se repitió la procesión pasando por distintas calles. El Domingo de Pascua, Procesión del Encuentro (simpática para todos los niños) y misa solemne celebrando la resurrección de Jesucristo. En todos los actos celebrados estuvieron presentes representantes de nuestra asociación.

Bartolomé Riutord

DADES CLIMATOLOGIQUES — ABRIL 1992 — MURO

TEMPERATURES			PRECIPITACIONS		
Màxima	30º	Dia 24	Total mes	57,5 l/m.	
Mitja de les màximes	20,5º		Màxima	28,4º l/m	Dia 5
Mínima	4,4º	Dia 17	Pluja apreciable	9 dies	
Mitja de les mínimes	9,0º		Pluja inapreciable	0 dies	
Oscil.lació màxima	19,8º	Dia 24	Vent dominant els dies de pluja	N.E.	
Oscil.lació mínima	2,8º	Dia 4			

Dades facilitades per D. Bartomeu Martorell Bosch

IMPRENTA
MURO